

Erik Søndergaard:

De ukultiverede egoister

Kultiveringens lak hænger ikke lige godt
fast på alle mennesker.
Hvis laget ikke er tykt nok, kan fristelser nemt
blive uimodståelige.

Denne bog består af 2 dele. Vend bogen på hovedet, så ser De det andet titelblad.

De to dele kan læses uafhængig af hinanden og i den rækkefølge De måtte ønske.
Når De har læst begge dele, vil der måske fremkomme en tydeligere helhed
end den enkelte del giver.

Forord

I en mellemstor by i det sydvestlige Frankrig lever en aldrende herre. Nobel af udseende, tydeligvis velhavende. Hans naboer kender ham kun på hilse-goddag-hold, gæster kommer sjældent. Hans liv er lejligheden med den storslåede udsigt ud over bjergene i byens udkant, promenader i byens myldrende liv og endelig byens store bibliotek hvor han sidder i timevis.

En gang berettede han sin sande historie, nemlig at han havde trukket sig tilbage efter et langt, aktivt liv i ETA, den baskiske selvstændighedsbevægelse, og nu lever et stille liv under et nyt navn og uden forbindelse til bevægelsen. Han fortæller også at han oprindeligt gik ind i bevægelsen fordi han blev lokket med store lommepenge og magt. Han nød begge dele i rigt mål i sine unge år og steg efterhånden i graderne. Lommepengene blev ikke dårligere af det, magtforømmelsen endnu større, og kvinder snoede sig stadig om ham i hobetal, tiltrukket af den åbenlyse magtbrynde der stod om ham.

Han fortæller også at det politiske program kun var, er og altid bare har været en undskyldning for bevægelsens medlemmer til at berige sig selv, både økonomisk og magtmæssigt. Vel erkender han at de unge der rekrutteres, måske nok ser lyset og drives af idealisme, men som næppe kunne overtales hvis andre fordele ikke fulgte med. Det er også hans erfaring at den unges idealisme hurtigt fordamper, men at det ikke betyder frafald, men nærmest der modsatte.

Det er hans beretning der blev inspirationen til ”De ukultiverede Egoister”.

1.

I begyndelsen af maj var de lange, lyse aftener allerede mærkbare, så de fire venner behøvede ikke noget lys til deres kortspil. De var samlet hos William Pòlson til deres faste kortspilsaften hver anden torsdag. Samme aftener holdt deres koner sy- og sladreaften, men altid et andet sted. Det var en tradition de havde holdt fast ved siden de for 19 år forlod fra skolen og gik ud i det virkelige liv.

Det færøske vejr viste sig også fra sin milde side denne aften. Det man deroppe kaldte vindstille, men nok andre steder ville kalde små-blæsende, fik kun buskenes blade til at bevæge sig en smule. Normalt gik snakken lystigt, men de var alle fire knuget af visheden om hvad der skulle besluttes denne aften, og ingen havde ligesom haft lyst til at lægge for. William Pòlson tog endnu en slurk af sin øl og tog så mod til sig:

"Jeg stemmer for." Ikke mere, bare disse tre ord. Men det var også nok. Alle lagde kortene og så på William Pòlson.

"Jeg er med", kom det fra Jòannes Paturson.

"Hørt", lød det spagt fra Sverre Haldur.

"Aj-aj". Bent Jensen sluttede sig til. Som altid - og som en af de få på Færøerne - gik han med slips. Også i aften. Han så altid alvorlig ud, men vennerne vidst at han havde et godt lune.

Igennem to måneder havde det tumlet i hovedet på dem. Ved hver kortaften var det atter blevet talt igennem. Om og om igen. Og de var blevet enige om at denne aften skulle der træffes en beslutning. Enten skulle det sættes i gang eller glemmes.

Det hele var begyndt den anden torsdag i marts, hjemme hos Bent Jensen. Da kortspillet havde været i gang en times tid, havde William Pòlson sagt at han havde noget vigtigt at tale med dem om.

"Jeg tror jeg har fået en god idé til hvordan vi alle kan blive styrtende rige!"

Det er ord der kan få enhver kortspiller til at melde pas og kaste sine kort.

Og så havde han taget fat på at fortælle og hans tre venner så mere og mere måbende ud. Hans idé var kompliceret, den var brutal, men der var også mange penge i den. Han ønskede at stifte et nyt politisk parti eller en bevægelse der meget kontant ville kræve besættelsesmagten væk, fuld frihed til Færøerne og samtidig, men uden officielle forbindelser til det nye parti, etablere nogle frihedskæmpere i selve Danmark. Disse skulle udføre militante operationer, regulære røverier. Disse frihedskæmpere skulle rekrutteres blandt de ganske unge færingder der var blevet i Danmark efter at have udstået en fængselsdom. I dem skulle ilden tændes så de brændte for sagen. For at gøre Færøerne til et frit land igen. De penge de røvede, skulle de selv have en lille del af for at kunne overleve på behagelig vis, men størstedelen skulle kanaliseres til G4, som de foreløbig havde døbt sig selv. En meget lille del af disse penge måtte nødvendigvis anvendes til politiske formål på Færøerne samt til indkøb af våben. Men langt den største del skulle beholdes af G4, så de indenfor et halvt års tid kunne trække sig ud af det hele, uden at nogen nogensinde ville finde ud af hvad der egentlig var sket, men med en god sæk penge til at muliggøre et behageligt liv derefter. Derfor skulle operationen udvikle sig hurtigt og stoppe hurtigt.

"Vi skal ikke blive for grådige, for vi kan nok ikke holde det skjult i det uendelige. Hellere lidt mindre og så være sikre på at ingen opdager os. Hvis vi hver kan høste en sæk millioner og placerer dem fornuftigt, kan vi leve sorgløst resten af livet. Her eller hvor vi har lyst, og kun arbejde hvis lediggang keder os."

Der havde selvfølgelig været mange indvendinger og spørgsmål da først forbløffelsen havde lagt sig, og de havde indset at William Pòlson ikke mente det som en spøg. Der blev ikke spillet mere kort denne aften, og lige siden var de fleste kortaftener gået med at diskutere G4. Til at begynde med tog de andre det nærmest som et spil, en leg, men ret hurtigt blev de grebet af tanken, og forrige torsdag var de blevet enige om at næste gang skulle de enten beslutte at gå videre eller aldrig mere at tænke disse tanker.

Men det blev altså til at gå videre, omsætte de mange planer til virkelighed. Endnu var der mængder der skulle gøres, findes ud af, tænkes nærmere over. Foreløbig stod det fast at William Pòlson skulle stå frem som skaberen af et nyt parti der meget aggressivt, men uvoldeligt ville smide besættelsesmagten i Atlanten. Det var bevidst at de allerede var begyndt at kalde danskerne for besættelsesmagten og deres egne terrorgrupper for frihedskæmpere. For at vænne sig til den terminologi. Jòannes Paturson skulle være hans politiske højrehånd. Sverre Haldur havde været vejarbejder i mange år, men for 5 år blev han sendt på kurser for at kunne overtage det vigtige job som ansvarlig for bortsprængning af klipper når de stod i vejen for vejbyggeriet. Han havde også været med til kombineret udboring og bortsprængning til tunneller. Så han var godt fortrolig med sprængstoffer og mange entreprenører på Færøerne.

sendte bud efter ham når de havde en vanskelig opgave. Han skulle blive ved med at passe sit job og ikke udadtil være involveret i planerne. Men han skulle sørge for at terrorgrupperne fik instruktion i bombefremstilling og hvordan man udløser en bombe. Bent Jensen var den eneste med en form for kamperfaring. Han var endt som oversergent i den danske hær og da han kom tilbage til Færøerne, gik han ind i Hjemmeværnet hvor han nu var kaptajn. Han skulle sendes til København og forestå rekruttering og aktioner.

I det lille samfund vidste alle naturligvis at de fire venner spillede kort sammen hver anden torsdag, og det kunne måske vække mistanke hvis de pludselig holdt op med det. Mange ville nok spekulere over om de var blevet uvenner. Løsning blev at når William Pòlson stod frem med sine aggressive selvstændighedskrav, skulle Bent Jensen lade vide at han var dybt skuffet og ville forlade Færøerne i protest. Det var der ikke noget mærkeligt i for som hans navn tilkendegav, var der jo dansk blod i hans årer. Han var kun 3. generation født på Færøerne. For at undgå at en anden af deres mange venner ville forsøge at overtage hans plads ved kortbordet, skulle de opløse torsdagsklubben.

Der var behov for en mindre startkapital til at sætte hjulene i gang. De skulle hver især indskyde 25.000. Når Bent Jensen tog til København, skulle han derfra flyve til Cayman Island hvor G4 skulle have sin bankkonto. Der skulle han også købe et antal SIM kort til GMS telefoner. De havde besluttet ikke at ville anvende deres normale mobiltelefoner til kritiske samtaler. I stedet skulle den der ringer op, stille et spørgsmål om tid så den anden kunne svare fx "20 minutter". Så vidste opringeren at om 20 minutter ville den anden være hjemme og

ombytte sit normale SIM-kort med det fra Cayman Island. Det samme ville opringeren gøre. Det kunne selvfølgelig stadig spores, men ingen kunne finde ud af hvem de to samtalepartnere var, da registrering på Cayman Island er fleksibel. Regninger blev automatisk trukket på G4's konto. Nemt og diskret. Ligeledes var det blevet aftalt at han skulle oprette 4 e-mail konti, så de hver især havde en hemmelig e-mail adresse som de kunne bruge indbyrdes. Jòannes Paturson havde fået ansvaret for at få krypteret deres computere så ingen nogensinde ville kunne trænge ind i dem. Og det skulle være den dødelige kryptering, der efter 3 fejlindtastninger af passwords ganske enkelt formaterer harddisken. Som den mest computer-begavede blev han også pålagt at lave det nye partis hjemmeside. Alt skulle jo virke seriøst som om det virkelig var løsrivelsen, de var ude efter.

Desuden skulle Bent oprette 3 andre bankkonti på Cayman Islands. De skulle senere bruges til den andel deres 3 lejesoldater løbende skulle have af udbyttet. Til disse konti blev også relateret Master Card kreditkort så man overalt i verden kunne trække penge ud. Til hver konto fik han to kort så G4 også selv kunne trække penge på lejesoldaternes konti - men det skulle de selvfølgelig ikke vide.

"Jeg har besluttet mig for at sælge min andel i hotellet i Klaksvik", sagde Jòannes Paturson. Jeg tror at når alt det her halløj sættes i gang og alvoren langsomt går op for alle, vil turisterne holde sig langt væk. Det er godt nok lidt synd når det nu går så godt. Faktisk får vi i år langt flere turister end vi er færingere! Men jeg er desuden sikker på at når jeg om et års tid skal hæve min andel, flytter jeg sydpå, ned til varmen og hvide strande. De andre nikkede, og det var

tydeligt at de overvejede om der var nogle fornuftige ting, de også burde gøre inden uroen ville begynde, for hvis deres tidsplan ellers holdt skulle William Pòlson offentliggøre planen om sit nye parti i slutningen af juni.

Bent Jensen der havde en mellemleder-stilling i Landstinget, fik til opgave at opstøve alle unge mennesker med plettet straffeattest. De skulle endvidere fortsat opholde sig i Danmark efter udstået straf, være ugifte og ikke over 27 år. Både mænd og kvinder var egnede. Selv om han ikke lige sad på dét kontor, vidste han at disse oplysninger kunne trækkes ud af Landstingets computere. Han skulle bare finde det rigtige tidspunkt og have tiltusket sig password'et fra en af kollegerne. Når han kom til København skulle han udvælge de 3 mest lovende, oplære og indoktrinere dem. De skulle danne den første aktionsgruppe og både arrangere militante protestaktioner og regulære røverier for at skaffe penge til hele planen. Så snart han var sikker på at de 3 var veltrænede, skulle de hver især etablere sin egen gruppe, igen med 3 "menige" under deres ledelse. Der skulle være vandtætte skotter mellem grupperne, og ingen af de menige måtte kende Bent Jensen.

Det var ved at blive sent så inden William Pòlson's kone kom hjem, gik han ud i køkkenet for at finde en flaske whisky. Normalt drak de kun øl til deres kortaftener, men denne skulle fejres som noget ganske særligt. Konen kunne han jo fortælle at han havde fortalt sine venner om sine politiske planer og at de havde skålet på hans kommende succes.

De hævede deres glas og udbrød med en stemme: "en for alle, alle for en!". De vidste det ikke var en leg de satte i gang, men en sag der måske ville koste menneskeliv. Og de

havde også aftalt at hvis en af dem skulle svinge fællesskabet, ville det betyde døden. Og skulle den formastelige gemme sig hos myndighederne, havde de andre pligt til at rydde hans kone og børn af vejen.

2.

Før satellit-TV og video'er kom til Færøerne var enhver afveksling velkommen, og offentlige møder havde altid stor deltagelse uanset hvad de måtte dreje sig om, for man kunne jo altid få sig en hyggelig sludder med de andre deltagere. Men nu om dage var fristelsen ikke så stor, så William Pòlson og Jòannes Paturson var glædeligt overrasket da de så at over 100 indbyggere var mødt op for at høre William Pòlson fortælle om det nye parti som var blevet døbt Det færøske republikanske Parti, allerede omtalt i alle aviser - hvoraf landet var beriget med 2 - som "republikanerne".

Mødet blev holdt i den store sal på Sømandshjemmet i Tórshavn. Der kunne godt have været 400 mennesker i salen. Der skal nok blive brug for al pladsen næste gang, tænkte William Pòlson inden han tog fat:

"Jeg har rejst meget, men ingen steder i verden har jeg mødt en så stolt befolkning som her på Færøerne. Gennem talrige generationer er vi blevet gjort stærke som de klipper vi befinder os på. Ret-sindige, retfærdige, hårdtarbejdende og hjælper altid hinanden. Vi har en stolt fortid som nu også skal blive fremtid. I næsten 700 år har vi været besat og underkuet. De sidste 30 år har vore politikere resultatløst diskuteret med besættelsesmagten. Nu skal verdens stolteste folk tage skeen i egen hånd. Vi vil endnu ikke etablere os som politisk parti, men starte som en folkelig bevægelse, og først når tiden er

inde etablerer vi os som et politisk parti. Det parti der befrier Færøerne og som vil blive regeringspartiet i Republikken Færøerne."

Han fortsatte et kvarters tid med at minde tilhørerne om deres stolte fortid, grave nogle helte frem og pudse deres glories til lejligheden.

"I modsætning til tidsspildet med snik-snak med besættelsesmagten, vil vi skulder ved skulder presse besættelsesmagten i Atlanten. Vi vil ikke bruge vold over for dem, men vi vil afholde kontante aktioner som skal vise dem at nu mener vi det alvorligt. Skulle nogle af de yngste republikanere gå over stregen, må vi være villige til at tilgive dem dels fordi de er unge og dels fordi der gælder andre regler for frihedskæmpere end for andre. Vores første aktioner vil rette sig mod de landsforrædere der tjener penge på at levere varer eller arbejde for besættelsesmagten. Men ikke i morgen. Disse landsforrædere giver vi 1 måned til at overveje situationen. Men heller ikke en dag mere. Under krige er der en udmærket tradition for at klippe håret af de piger der ligger med besættelsesmagten. I mine øjne fortjener en landsforræder samme skæbne. Så kan vi kende dem og undgå dem."

Han måtte stoppe for at lade klapsalverne og tilråbene få ende.

"Enhver der vil støtte frihedsbevægelsen, kan melde sig hos Jòannes Paturson. I ved hvor han bor, så ring til ham eller gå hen til ham allerede i aften. Vi vil også få brug for penge til vores arbejde, ikke mange, men dog nogle. Henne ved udgangen er der en indsamlingsbøsse som jeg håber I vil kaste mange penge i når mødet er færdigt. Der ligger også materiale om bevægelsen og girokort. Eller I kan se det hele på vores hjem-

meside. Den er omtalt i det materiale."

Han talte endnu en lille halv time. Så blev den gratis bar åbnet og snakken gik mand og mand imellem. På Færøerne er det sådan at en fri bar betyder at et møde har været et godt møde - og det øger chancen eksponentielt for at der kommer flere til næste møde. Ved 11 tiden blev baren lukket, og deltagerne begyndte at sive hjemad. Mange, men langt fra alle lagde penge i bøssen ved udgangen, men alle tog informationsmaterialet.

"Hvad mener du om det?" spurgte Tom Boll. Hans spørgsmål var rettet til Jorvan Baldur. De sad som de eneste på politistationen i Tórshavn hvor Tom Boll var politimester med myndighed for alle øerne. Han var udstationeret deroppe for en periode på 5 år hvoraf der endnu var to tilbage. Jorvan Baldur var en af hans menige betjente. Havde været i korpset i 6 år og som alle andre uddannet i Danmark, men vendt hjem til sit elskede ørige så hurtigt som muligt.

"Havde jeg ikke selv oplevet det, ville jeg have troet at både William Pòlson og Jòannes Paturson havde fået for meget at drikke. Det undrer mig at lige de to skulle få en så skør idé. Stabile mennesker af gode familier. Men heldigvis er idéen da for gal til at blive til virkelighed. Jeg tror vi skal udvise besindighed og lade dem lave et par småting. Så skal det hele såmænd nok gå i sig selv igen. Desuden ..."

Længere kom han ikke, for i det samme kom en stor sten flyvende ind gennem en af stationens ruder og fortsatte sin færd midt imellem dem og endte sin flyvetur i en af stationens computerskærme. De reagerede professionelt, faldt ned på gulvet og kravlede hurtigt hen til døren og sprang ud. Men så hurtigt at de ikke nåede at opdage at gavmilde

mængder af brun sæbe var smurt ud over de fire trappetrin ned til fortovet. De mindede mest af alt om nybegyndere på en skøjtebane. Arme og ben fløj rundt, og med et brag og mange eder landede de på fortovet. Der var ikke et øje at se, sansede Tom Boll inden han spurgte:

"Er du OK, Jorvan?"

Nogle grynt tilkendegav at kun hans stolthed var kommet alvorligt til skade.

Det Tom Boll ikke havde registreret var at Jøannes Paturson sad i en bil et halvt hundrede meter væk. Med et digitalt kamera som med zoom og lidt efterredigering sagtens kunne tage brugbare billeder, for aftenen var lys som en overskyet formiddag.

"Nok nogle unge fulderikker der synes vi skulle have en omgang", mente Jorvan Baldur. Jeg tror lige vi skal tage bilen og køre en rundtur. Måske støder vi på en flok der ved lidt for meget om det her."

Men en time efter vendte de tilbage uden at være stødt på nogen der kunne minde om en stenkaster. Tom Boll sagde at han ville gå ind at skrive rapporten, så kunne Jorvan Baldur gå hjem til sin familie.

Da han passerede det nye butikcenter som egentlig ikke længere er nyt, men stadig blev omtalt sådan, nåede han kun lige at sanse fire spørgelsesagtige, hvide gevanter før han mistede bevidstheden da en klud med æter eller kloroform blev presset mod hans mund.

Naturen har bestemt at der ikke skal vokse træer på Færøerne. Vinden er for hård og muldlaget for tyndt. For at afbøde savnet af en smuk bøgeskov har man for mange år siden sat træer i det der ambitiøst kaldes "Skoven" i udkannten af Tórshavn. På omtrent 1

tønde land forsøger man med alle kunstgreb at skabe noget der kan ligne en skov. Selv om træerne aldrig bliver store og er duknakkede af den hårde storm, kan man dog med lidt god vilje fornemme et tilløb til en skov.

Her vågnede Jorvan Baldur og så sig forvirret om før hukommelsen langsomt vendte tilbage. Men sammen med hukommelsen kom også den skrækelige hovedpine. Han mente at der havde været fire om at overfalde ham. Det eneste han lige nu kunne huske, var at han blev holdt i et fast jerngreb så det måtte have været mænd, i hvert fald de to der havde holdt ham. Han huskede sin sidste tanke om spørgsmål. Jo, de havde nok haft et hvidt lagen eller en dug over sig så de ikke skulle blive genkendt. Han rejste sig forsigtig. Det var ikke nødvendigt at anstrenge sig for at gøre det forsigtigt, for den rasende hovedpine skulle nok fortælle ham at langsomme bevægelser var bedst. Han tog sig irriteret til hovedet, og pludselig gik der en isen igennem ham. Hans hår var borte! Han tænkte straks på mødet i går aftes og hans omtågede hjerne fortalte ham trods alt at han måtte have fat i Tom Boll og advare ham. Noget var da splitterravende tosset. Klokkeren. Hvad er klokken? Hans armbåndsur kunne ikke give svaret. Det måtte være blevet knust i kampens hede. Men lyset og den manglende trafik fik ham til at mene at det stadig var samme nat, måske hen mod 4-tiden. Han begyndte at gå ind mod byen og håbede at møde en bilist der kunne køre ham til stationen.

En halv time senere stod han foran Bolls tjenestebolig, og efter vedholdende banken fik han ham vækket og fik da at vide at udover at alt hår var væk, var der blevet malet i færøsk flag på hans skaldede isse. Tom Boll kørte ham hjem så familien ikke skulle blive

uroilig, selv om de ganske vist var vant til at arbejdstider er fleksible og uforudsigelige i politiet. Undervejs fortalte Jorvan det sparsomme han vidste om overfaldet. De blev enige om, at det bedste ville være at han fik sovet nogle timer og så komme ned på stationen.

Næste morgen havde aviserne - både de 2 færøske og de største danske - et billede af de to politifolks hovedkulds måde at benytte stationens trappe på. Ved midnatstide havde aviserne og flere TV-stationer modtaget en e-mail med en lille beskrivelse og et par fotografier vedlagt. Senere undersøgelse skulle vise at afsenderen var umulig at spore.

Mange journalister havde forsøgt at ringe til politistationen, men efter klokken 24 sættes telefonsvareren i gang. Så aviserne kunne kun benytte den forklaring der stod i mailen. De færøske aviser omtalte naturligvis også republikanernes møde hvilket dog ikke fandt plads i nogen dansk avis.

"Tænk sig, at sådan nogle unge banditter kan få hele vagtstyrken til at skvatte". Lagtingsformanden kunne ikke holde latteren tilbage da han om morgenen ringede til Tom Boll. Hans fortrød dog sin latter da han hørte om den skaldede Jorvan. De aftalte at han skulle kigge ned på stationen sidst på formiddagen, for så ville Jorvan helt sikkert være der. De aftalte også at de ikke ville udtale sig om sagen og indtil videre ikke nævne overfaldet på Jorvan.

Da de mødtes, blev de klar over at det var for sent at hemmeligholde overfaldet. Jorvans kone havde allerede skrækslagen berettet det for familie og venner så inden aften ville alle på Færøerne vide det, formentlig i mere og mere pyntede udgaver. Tidligt om morgenen havde Tom Boll sendt nogle folk ud til de to aviser og TV-stationen for at

høre hvordan de havde fået fat i foto'et, men sporet endte blindt.

På stationen var kun de tre. De øvrige betjente var alle i byen for at lede efter spor. Tom Boll havde vækket dem efter at have kørt Jorvan hjem så stederne straks kunne undersøges. Boll ringede til lederen og fortalte at nu kunne de godt åbent lede efter vidner for historien var ude. Lagtingsformanden mente at de skulle holde lav profil og egentlig helst glemme det hele og anse det for at være ungdomsløjer. Han ville helst ikke at det skulle ende som en politisk sag, for ingen kunne vel undgå at forbinde det med republikanernes møde, og han fandt det meget uheldigt hvis denne bevægelse skulle få for meget omtale. Tom Boll accepterede at holde en lav profil, selv om det bekymrede ham at der var blevet taget fotos af deres trappefald. Det kunne kun betyde en nøje planlagt aktion, og det ville også komme til at fremgå af rapporten til København. Mødet sluttede med at de aftalte at Boll skulle gå over og referere hændelserne og deres beslutning til Ombudsmanden som repræsenterer den øverste danske myndighed på Færøerne, og at Palle Larvik, Lagstingsformanden, ville kigge ind til William Pölsön samme aften.

3.

Det var et godt sted Bent Jensen havde fundet. Tæt ved landsbyen Sengeløse vest for København. En grusvej på et par hundrede meter førte fra landevejen ned til det beskedne husmandssted. Helt ideelt til at han kunne bo der sammen med de tre unge mennesker han havde udset sig. Det var så tæt på København at ingen bekymrede sig om hvad naboer lavede, selv om han havde forberedt en forklaring hvis han skulle støde på en nabo. Massageklinik. Det ville

tilfredsstillende nysgerrigheden og forklare at der kom og kørte forskellige biler på usædvanlige tidspunkter.

Han havde selv samlet de tre unge op forskellige steder i København, og nu var de i gang med at indrette sig hver især i deres små værelser. Han lod dem få en halv time inden han kaldte dem ned i stuen.

"Jeg er meget stolt over at I alle tre uden vaklen sagde ja til at blive de første frihedskæmpere i FFA - Færøernes Friheds Armé - også selv om starten bliver en blanding af frihedsaktioner og, skal vi kalde det, indsamling af midler til at sikre den fortsatte kamp. Til gengæld vil I blive rigeligt belønnet når kampen er vundet. I kan til den tid frit vælge om I vil gå ind i Lagtinget, blive øverste chef for politiet eller forsvaret. Undervejs skal vi nok sørge for at I får flere penge mellem hænderne end I kan bruge. For at få pengene vasket hvide, overfører jeg dem løbende til en bankkonto jeg har oprettet til hver af jer. Senere i dag vil I hver få et internationalt kreditkort til jeres egen konto. Med det kan I trække de penge ud I har brug for i enhver bank-automat. Der kan I også se, hvor mange penge, I har på jeres konto.

Vi starter på den praktiske undervisning allerede i dag, men inden da skal jeg lige ridse nogle spilleregler op. Fra nu af skal I tænke og opføre jer som elitesoldater. En kommando skal ikke diskuteres, men adlydes og adlydes straks. Stoffet og sprut er forbudt, for vi kan ikke have at en af jer lader tungen løbe i en rus eller brandert. Omvendt vil jeg af og til arrangere en fest med sprut her, men alle bliver her til branderten er brændt af. Der er total tavshedspligt, og I får kun udgang herfra efter aftale med mig. I milde tilfælde af overtrædelser vil I opleve hvordan det er at få pisk, og i

grove tilfælde er det som at komme til te-selskab hos dronningen i Alice i Eventyrland, "af med hovedet, af med hovedet". Og det er kun mig der afgør om en overtrædelse er mild eller grov. Fattet?. Godt. Skulle en af jer blive snuppet ved en aktion, sørger vi straks for at den uheldige bliver hjulpet ud af fængslet og straks sendt ud af landet. Der venter en ny identitet og en bankbog med 1 mio kroner. Dermed er den uheldige fritaget for videre tjeneste, men har stadig tavshedspligt. Brydes den, skal vi nok nå vedkommende. De næste 14 dage her bruger vi på intensiv træning. Vi har nogle fremragende videoer der viser jer, hvordan man behandler sprængstoffer, selv laver bomber og hvordan man udløser bomber. I skal lære om vores særlige kommunikationsregler, både via mobil og via e-mails. I skal igennem våbentræning, og endelig tager vi hver morgen og hver aften en times sund motion. Til gengæld vil jeg spare jer for undervisning i hvordan man stjæler en bil. Det ved I meget bedre end jeg".

De lyttede alle tre uden at stille spørgsmål. Cigaretterne røg glat ned og stuen henlå i en tæt tobakståge, selv om døre og vinduer var åbne.

"Jeg ved fra den snak jeg har haft med jer hver for sig at I kender hinanden. Men fra nu af har I glemt hinandens navne. Du" - han pegede på en lille, tæt gut på vel 24 år - "hedder fremover Løve. Og" - pigen med det trodsige ansigt så ham ind i øjnene. Hun var nok også omkring de 24 - "bliver til Ørn. Tilbage har vi så Høg. I må selv regne ud hvem der skal hedde det. I vil fremover kalde og omtale mig som slangen.

Hvis træningen går vel som jeg forventer, starter vi de første aktioner umiddelbart efter træningen. Når I har vist jeres duelighed efter et par mæne-

der, skal I være gruppeledere. I kommer til hver især at få kommandoen over tre andre menige frihedskæmpere og kommer til at sidde som jeg gør nu. Men hver gruppe isoleres helt fra de andre. Det vil sige at hvis en bliver snuppet, kender han eller hun kun to andre frihedskæmpere som vi hurtigt kan få væk. Selv om vi ikke tror nogen vil sladre, er der forhørsmetoder der kan gøre en så rundtosset at man ikke ved hvad man siger. Hver gruppe kommer til at bo for sig. Der kan forekomme aktioner hvor det er nødvendigt at to grupper arbejder sammen, men de vil i så fald kun komme til at kende hinandens frihedskæmpernavne. Vi ...”

Han blev afbrudt af pigen, Ørn: ”Når du siger at vi skal danne nye grupper som denne og blive leder ligesom du er her, betyder det så at der allerede findes andre grupper?”

”Meget fornuftigt spørgsmål. Godt set. Men jeg må skuffe dig og lære dig det princip I også skal følge: behov-for-at-vide. Enhver menig skal have den information der er behov for at kunne udføre en aktion. Men ikke mere. Igen for at minimere risikoen for at en enkelt kan vælte hele den tapre frihedskamp. Som jeg sagde, vil I blive rigeligt belønnet, både nu, men mest senere når I modtages som helte derhjemme og vælger den position I helst vil have. Nu er I ulønnede, men til gengæld deler I 10 % af udbyttet ved hver, skal vi sige, finansiel aktion. Når I senere opretter jeres egen gruppe, er der stadig 10 % til jer personligt og selvfølgelig 10 % til jeres menige gruppemedlemmer. Resten sørger jeg for bliver sendt til vore venner derhjemme. Grunden til de finansielle aktioner er jo at skaffe midler til at føre den politiske kamp derhjemme. De opretter bank- og girokonti som tilhængerne kan indbetale støttebeløb på, og desuden opsætter vi en indsam-

lingskasse i Færøernes Hus i København. Ved at bruge en af disse veje kan vi anonymt sende rene penge hjem, for de politiske ledere må ikke vide hvor pengene kommer fra eller hvordan de er skaffet. Nå, men lad os tage fat på det praktiske hvis ingen har spørgsmål, for det bliver nok den eneste gang hvor jeg tillader spørgsmål?”

De tre frihedskæmpere tog

Kære landsmænd, stolte færinger!

I Frihedsbevægelsen tager vi stærk afstand fra de to hændelser der skete i Tórshavn i nat. Vi må gentage at vi opfordrede ikke til at landsforrædere skulle behandles som lugdere i en krig, men berettede blot hvad der er tradition for at gøre. Der findes langt bedre virkemidler overfor landsforrædere, men som vi sagde ved mødet i aftes i Tórshavn: giv landsforræderne tid til at tænke over deres forræderi.

En måned får de inden vi kommer med aktioner.

Vi har ikke hørt mere om rygterne i Tórshavn som vil vide at overfaldet på politiassistent Jorvan Baldur blev udført af 3 berusede, danske olieborere som jo jævnligt huserer i byen når de har frivagt.

Stenkastet og nummeret med sæben må vi selvfølgelig også tage afstand fra, selv om sæben på trappen nu egentlig er ret godt fundet på - og hvis der ikke var sket andet, ville vi såmænd nok have trukket på smilebåndet og glemt episoden. Det vil vi alligevel for det må jo bare være nogle unge, der har fået lidt for meget at drikke og synes det kunne være sjovt at drille politiet. Vi kan i hvert fald ikke se nogen som helst forbindelse til Frihedsbevægelsen.

Leve et frit Færøerne

dybe sug af cigaretterne, men ingen af dem spurgte om noget. De var hver især spændte på at komme i gang, for nu var der et formål med at kunne leve et spændende liv, og så var det endda lovligt eller i det mindste legitimt!

4.

Samme eftermiddag som trappefaldet var i aviserne om morgenen, blev der delt løbesedler ud på Færøerne af republikanerne ligesom deres hjemmeside gentog løbesedlens indhold:

Da de havde fået det gjort, skyndte William Pòlson og Jòannes Paturson sig ned til havnen for at nå færgeren til Suderø hvor de havde planlagt at holde taler i de lidt større bygder over de næste tre dage. Planen var at udnytte de næste to uger til at komme rundt til alle væsentlige bygder for så at slutte af i Tórshavn. Her var allerede annonceret møde hvor alle interesserede kunne træde frem som kandidater til bevægelsens bestyrelse.

Det var til en afveksling en ganske rolig sejltur som de nød i fulde drag.

”Det var nu lidt mærkeligt at de sådan bare helt af sig selv kom på at klippe håret af ham,” sagde William Pòlson. De brugte sejlturen til at tale om aftenens hændelser.

Jòannes Paturson havde endnu en gang underholdt William Pòlson med at berette om hvordan han først havde hældt mængder af brun sæbe på trappen og derefter smidt en sten gennem vinduet for så i hast at styrte hen til sin bil. Hvis han var blevet opdaget, havde det ikke været slemt. Jo, han var stoppet for at tale i mobilen (den havde selvfølgelig været tændt hele tiden med forbindelse til William Pòlson) - og ingen ville seriøst kunne forestille sig at han skulle have gjort sådan noget. Nej, det måtte naturligvis være nogle unge fløse i kådhed.

Da William Pòlson havde sagt at baren var åben, havde han blandet sig med gæsterne og forsøgt at tale med så mange som muligt. Pludselig havde en prikket ham på ryggen. Det var Podl, en skidt knægt som han havde set vokse sig stor og stærk, men musklerne voksede væsentligt hurtigere end antallet af hjerneceller.

”Det var fanme en go’ idé, den der med at klippe skiderikkerne skaldet. Det ku’ jeg sateme godt tænke mig at gøre ved Jorvan, du ved ham betjenten. Nu har han nuppet mig fire gange og aldrig vist pardon”. Podl var bestemt ikke ædru. Og så var det at det bare var faret ud af Jòannes Paturson: ”Jamen så husk at gøre som Ku Klux Klan. Tag et hvidt dynebetræk over dig, klip huller til øjnene og armene. Så er der ingen der kan genkende dig.”

Nu havde Podl aldrig hørt om de Klukhaner som Jòannes

havde talt om. Efter den korte ordveksling var Jòannes Paturson gået videre og havde helt glemt den korte snak, men var ikke i tvivl om at Podl i sin rus havde gjort alvor af sin trussel sammen med en eller flere venner. William Pòlson og Jòannes Paturson havde for længst aftalt at de ikke skulle forsøge at finde nogle kampsoldater, men holde sig til det rent politiske. Kun det lille trappennummer havde de kunnet godkende fordi risikoen her var til at overskue.

5.

William Pòlson og Jòannes Paturson var tilbage i Tórshavn igen. Deres turné rundt på øerne var gået nogenlunde efter deres egen mening. De blev venligt modtaget overalt, men interessen var måske ikke helt så brændende som de havde håbet på. På mandag var deres ferie forbi, og så var det for en tid slut med at lege heltidspolitiker.

I Tórshavn havde en snes hjælpere meldt sig frivilligt, og de var nu færdige med at sætte stole op i den store sal hvor det første møde også var blevet afholdt. William Pòlson nussede lidt rundt og bladrede i papirer, sikrede sig at højttaler-anlægget fungerede og så videre.

En halv time senere begyndte de først gæster at indfinde sig. En halv time før mødet skulle starte, men de kom måske i håbet om at den frie bar også var åben inden selve mødet. Jòannes Paturson holdt nøje øje med om Podl også ville dukke op i aften, og det gjorde han. Da han opdagede at baren ikke var åben før efter mødet, så Jòannes Paturson ham stående i et hjørne med ryggen til, og det var tydeligt at han havde en flaske et eller andet i inderlommen, som han troede han diskret og uopdaget drak af. Jòannes Paturson blev glad for at se det, for

han og William Pòlson havde aftalt at de skulle forsøge at inspirere til en lille happening efter afslutningen.

Denne gang blev der brug for alle stole og langs væggene var der også fyldt op med stående gæster. Ingen fandt ud af hvor mange, der gik forgæves, men det kunne nemt have været et par hundrede.

William Pòlson kunne ikke skjule sin tilfredshed da han tog fat på at tale.

Efter hans tale meldte ikke færre end 18 sig som kandidater til bestyrelsen. De fik hver 5 minutter til kort at fortælle hvordan de kunne bidrage til Frihedsbevægelsen. Desuden ville de få næsten ubegrænset plads på bevægelsens hjemmeside så de uddybende kunne fortælle om hvorfor medlemmerne skulle stemme netop dem ind i bestyrelsen. Valgdato var ikke fastlagt endnu, men lå vel et par måneder fremme.

Derefter takkede William Pòlson for fremmødet og erklærede baren for åben.

Tom Boll var ankommet præcis ved mødets start. Der var reserveret en stol til ham i kraft af hans stilling. Han var også den eneste man genkendte fra myndigheder og etablerede politikere. Han havde valgt uniform for at vise at han var her som repræsentant for ordensmagten og ikke af privat interesse, hvilket der nu nok næppe havde været nogen der ville have mistænkt ham for. Han drak langsomt af sin øl medens han adspredt slentrede rundt i forsamlingen, men han havde alle sine professionelle antenner ude for at fange kommentarer hist og her. Og meget af det han hørte, brød han sig ikke om selv om langt det meste snak drejede sig om alt andet end bevægelsen. Han fortrak efter en halv times tid og så snart han var udenfor, ringede han til

Jorvan Baldur som havde vagt hjemme på stationen. Siden overfaldet var de enige om at han skulle fritages for ekstern tjeneste, dels for at han ikke skulle blive gjort til grin, men også for ikke at minde nogen om episoden som politiet endnu ikke var kommet spor nærmere på at opklare.

"Jeg bryder mig ikke om det, jeg hører herne. Ring rundt og indkald 10 mand og vore to hunde. De skal være på stationen indenfor en halv time. Der er for mange unge mennesker i forsamlingen, og der bliver drukket ret hårdt nu. Vi ses om lidt. Slut." I det daglige var han venlig og jovial, men så snart det blev tjenstligt, var han strengt korrekt.

Inde i salen var stemningen høj. Ord og øl blev fortæret i rasende tempo. Nu blev William Pålson hemmelige våben diskret sat ind. Snaps, masser af snaps. Efter et kvarters tid luskede Jøannes Paturson hen til Podl der venskabeligt lagde armen om Jøannes Paturson's skuldre. De sludrede lidt, eller rettere: Jøannes Paturson sludrede og Podl våsede.

"Ak ja, tiden forandrer sig. Jeg kan huske da jeg var på din alder var der også nogle problemer med danskerne. Og ved du hvad vi unge mennesker dengang gjorde. Vi gik såmænd hen til ombudsmandens tjenestebolig og begyndte at synge og danse alle de smukke, gamle færøske kædedanse. Det blev der meget sjov ud af selv om han vist ikke fik sovet ret meget den nat. Ak ja, det var dengang. Tidens ungdom er noget sløvere."

"Ha," snøftede Podl og begyndte at mase sig op mod scenen.

"Venner" han kunne endnu tale så det kunne forstås, men det var klart at han nok snart ville have svært ved at stå på

benene. "Jeg synes vi skal vise ombudsmanden hvor smukt vi kan synge og danse vore elskede, hik, kædesange. Lad os lave en kæde og danse over til hans hus så, så, så ...." mere blev det ikke til, for Podl måtte sætte sig og det var sikkert at han snart faldt i en påkrævet søvn.

Men hans ord havde ikke været forgæves. Uden nogen rigtig tog initiativet, begyndte små grupper at danne små kæder, nogle steder startede man med lidt runddans og sang, men lidt efter lidt smeltede de små grupper sammen til en lang kæde som langsomt begav sig ud af hotellet og over mod ombudsmandens tjenestebolig. Hvis man hører til de heldige der ikke har været udsat for færøsk kædedans, kan man næsten ikke forestille sig hvor larmende den er. Sangen er monoton og dyb. Og hver eneste sætning ledsages af at fødderne skiftevis sættes meget hårdt i jorden. Jøannes Paturson skønnede at langt over halvdelen gik med i kæden, mest unge mennesker. De lidt ældre enten sivede hjemad eller luskede efter kæden på sidelinien af ren og skær nysgerrighed. Lod som om de alligevel skulle den vej for at komme hjem.

TV og avisjournalister fulgte selvfølgelig med. TV-journalisten ærgrede sig dybt over at han ikke kunne sende direkte. Sikke et scoop det havde været. Men stationen sender kun sine egne udsendelser en time hver aften, og nu ville det være umuligt at få fat i teknikere der kunne afbryde den amerikanske krimi, for han havde genkendt dem begge i kæden, og de var bestemt ikke ædru nok til at håndtere det kostbare udstyr.

Også på politistationen havde man hørt larmen. Tom Boll havde været i gang med at briefe sine folk, men stoppede brat da han hørte folkemassen. Det samme havde mange

andre i Tórshavn hørt og da det altid er rart med afveksling, var der mange der skyndte sig ud på gaden for at finde ud af hvad der var i gang. Boll gav hurtigt sine folk ordrer til at rubbe sig, og de to hundeførere var allerede på vej ud af stationen for at hente hundene ude i bilen.

Så snart Boll så kæden, var han intuitivt klar over hvor flokken var på vej hen. Han beordrede fem af folkene til at følge ham så de i løb kunne skære en genvej og komme hen til ombudsmandens hus. Over radioen gav han besked til Baldur om at varsko ombudsmanden hvis han kunne få fat i ham på telefonen. De øvrige betjente skulle lægge sig i halen af kæden og afvente nærmere ordre. Boll og hans folk nåede hen til huset netop som teten af kæden også kom frem, så han havde ikke tid til at afspærre vejen. I stedet kommanderede han sine folk til at stille sig op foran huset og ikke tillade nogen at komme nærmere huset end tre meter. Larmen var øredøvende selv om hver enkelt deltager formentlig mente at de sang smukt, og de hårde tramp med fodtøjet kom taktfast. Boll var udmærket klar over at han ikke kunne stille ret meget op. Han havde hidkaldt de fem betjente bag optoget for i hvert fald at gøre alt for at forhindre at nogen ville forsøge at trænge ind i huset. Og over radioen havde han beordret Baldur til at få fat i så mange folk som muligt. Straks. Flokken virkede ikke aggressiv, nærmest som om de havde det meget sjovt. Men fra tilsvarende oplevelser i Danmark vidste Boll at kun en lille gnist kunne ændre hele stemningen.

William Pålson fulgte også optoget med spænding og han fornemmede også at den glade sang hurtigt kunne skiftes ud med råb, skrig og slagsmål. Enten med politiet eller med en meddemonstrant man

havde et udestående med. Blandt et lille øfolk er det ikke god tone at gå af vejen for en rask nævekamp, i hvert fald ikke når man er under 30 år og af hankøn hvilket langt de fleste var. I salen havde der også været pænt mange kvinder, men de fleste af dem havde åbenbart foretrukket at gå hjem. De drak også sjældent ligeså meget som mændene. Det passede ikke ind i deres plan at lave rigtig hård ravage endnu, så William Pòlson tog en hurtig beslutning og småløb op til huset. Den store kæde var nu ved at opløse sig til tre runde kæder medens sang og tramp fortsatte. Han undrede sig over at der ikke var lys nogetsteds i huset. Han kunne jo ikke vide at Baldur havde givet ombudsmanden besked på ikke at tænde lys noget sted.

Henne ved huset kravlede han op på stensætningen efter først at have været igennem en snak med betjentene. Nu stod han en meter over forsamlingen, løftede begge arme højt op og sænkede dem langsomt nedad. Gentog denne bevægelse igen og igen. Langsomt gik det op for forsamlingen at William Pòlson ville sige noget, og sang og støvletramp døde ud. Pladsen blev næsten uhyggelig stille. William Pòlson råbte så højt han kunne:

"Stolte færing! Det var en smuk opvisning som jeg vil huske til min dødsdag. Men nu skal vi vise vor storhed, vort ædelmod. Vi har opnået det vi ville, nemlig at vise vores utilfredshed med besættelsesmagten ..." Et brøl sønderrev igen stilheden og William Pòlson måtte atter med en armbevægelse skaffe ordlyd. "Vi har vist at vi ikke længere vil være besat, men vi har også vist at vi forstår at sætte en grænse. Når et så stolt folk som færingerne skal vinde et slag, ja vinde en krig, så sker det ved god planlægning og ædle gerninger. I aften er vi for

mange der har fået lidt for meget at drikke, og vi vil ikke opføre os som danske vikinger der i rus huserede hos deres naboer. Nu går vi stille hver til sit og håber besættelsesmagten har forstået at vi mener det alvorligt."

Han hoppede ned og så til sin glæde at forsamlingen begyndte at gå i opløsning. Heldigt at vi valgte en torsdag. Han skrev sig bag øret aldrig at vælge en mødedag hvor dagen efter var fredag for de fleste.

Boll og hans 10 folk trak også et lettelsens suk. Men Boll var mere end lettet. Ja, han var nærmest mere bekymret. Havde der virkelig altid eksisteret et så latent had mod moderlandet? Og hvordan kunne en som William Pòlson ligesom opstå fra ingenting og så få sådan en kontrol med så mange mennesker. Mon der var andre der stod bagved og trak i trådene? Lagtingsformanden havde jo brugt mange kræfter på at tale Færøernes sag uden at der var sket mere. Kunne det tænkes at han stod bag? Svært at forestille sig, men i tjenesten havde han efterhånden oplevet så meget utænkeligt at han ikke på forhånd udelukkede nogle muligheder.

Tyve minutter senere var det svært at forestille sig at det hele virkelig var sket. Så øredøvende var stilheden. Boll sendte syv af sine folk hjem, men lod tre blive med besked om at de først måtte forlade stedet i morgen tidlig. Selv gik han op og bankede på døren som straks blev åbnet af Jens Svendsen, ombudsmanden. Alt efter holdning er denne post som den øverste danske myndighed på Færøerne enten en straf eller en 3-årig ferierejse. Endnu er ingen ombudsmand blevet taget i at udføre unødvendigt arbejde. Der er lidt papirer der skal underskrives, andre der skal læses. Jævnligt skal der sendes rap-

porter hjem til ministeriet, men de er stort set kopier af hinanden, da Færøerne ikke ligefrem er en sydende metropol i konstant forandring. Mest tid tager nok alle receptioner, for ethvert firma vil gerne kunne vise ham frem som gæst - ligesom mange private gerne vil have ham til at kaste glans over en privat middag.

De to var aldrig rigtig kommet på talefod. Jens Svendsen var af natur en embedsmand der aldrig var kommet til at holde af dusseriet, men realistisk nok til at erkende at det var håbløst at bruge "De". Men han mestrede kunsten at udtale "Du" med stort D og aldrig bruge fornavn til andre end sine allernærmeste.

"Der var Du heldig, Boll. Hvis ikke ham der Pòlson havde fået talt dem til ro, var du nok endt med at få en tjenestemandssag på nakken. Skulle Du ikke have været mere forudseende?"

Af erfaring orkede Boll ikke engang kaste sig ud i et verbalt slagsmål.

"Jeg vil gerne at vi lige får en snak om det her. For jeg vil gerne maile en rapport hjem allerede i nat. Hvad er din mening om den nye bevægelse?"

"Jeg synes du skal vente med at sende den til i morgen. Jeg vil gerne læse og godkende den inden den bliver sendt."

Boll bandede sig selv langt væk fordi han havde sagt det i stedet for bare at sende den. I rangorden var han underlagt ombudsmanden.

"Uden tvivl et udslag af ø-kulder" mente Svendsen. "Og det er såmænd forståeligt nok. En kærkommen afveksling for mennesker uden evne og lyst til at fordybe sig i kultur. Men naturligvis bekymrende; min hustru er brudt helt ned over det her og vil rejse hjem allerede i morgen. Jeg går selvføl-

gelig ud fra at du nu vil afse døgnovervågning af min bolig?"

"Vi har ingen mulighed for at undvære mandskab til det, men jeg skal sørge for at patruljerne regelmæssigt kører forbi her. For mig giver det ingen mening det hele, og det bekymrer mig."

Som sædvanlig blev de ved med at tale i hvert sit spor uden at komme i egentlig dialog og da Boll gik derfra, besluttede han sig til alligevel at sende en rapport allerede i nat. Han kunne sende den som en intern beretning og i den skrive andre ting end i den rapport han i morgen skulle aflevere til Svendsen. Svendsen havde pure afvist tanken om at skygge William Pålson ligesom telefonaflytning eller undersøgelse af bestyrelseskandidater også var blevet afvist. Bvadr. "Det kan vi ikke tillade os. Bevægelsen er jo beskyttet af demokratiets brede vinger. Hvad tror Du ikke der ville ske med Dig, hvis det kom frem? Eller med mig? Nej, Boll, Du må udvise mere regulært politiarbejde."

6.

I husmandsstedet ved Senge-løse var der jubel fra morgenstunden. TV nyhederne klokken syv viste hele otte minutter fra aftenens begivenheder i Tórshavn. Men også jubel fordi gruppens første kup i går var gået over al forventning. De havde lænset en Netto forretning for 321.118 kroner. To mand ind ad indgangen og en mand skød sig vej ind bagfra. Fordi de råbte, nej skreg samtidig med at de affyrede pistolskud i loftet, havde forvirringen og frygten været total. To minutter havde det været inden de atter sad i den stjålne bil og ræsede væk.

Det brutale røveri var selvfølgelig blevet omtalt i nyhederne, både i går aftes og nu igen

til morgen. Kloge eksperter erklærede at nu var rockerbanderne gået over stregen.

Bent Jensen - her i huset kendt som Slange - havde iagttaget sine tre menige nøje hele dagen i går. Og han havde været tilfreds. De strålede af stolthed og var blevet helt ellevilde da han fortalte dem, at de nu havde til et halvt raketstyr som skulle bruges til en af de kommende aktioner. Deres øjne havde lyst af at en hellig ild var blevet tændt. Her var en afgrænset verden de kunne forstå, og hvor de kunne udfolde deres evner. I går aftes havde de atter hygget sig med computerspil under høje råb, grin og bandeord. Pigen - Ørn - deltog fuldt ud med gutterne. Hun var en mærkelig pige, smuk på sin egen måde. En trodsig måde som om hun ikke ville vedkende sig sin ungdommelige skønhed. Han var alt i alt meget tilfreds med dem alle.

Klokken 11 havde han kommanderet alle i seng da dagen i morgen også ville byde på en aktion, postkontoret i Helsingør skulle tømmes. En halv time efter de havde lagt sig, sansede han halvsovende at døren ind til hans værelse blev åbnet. Han havde selv taget soveværelset i stueetagen og de tre andre sov på hver sit værelse ovenpå. Ørn kom ind, næsten svævende som havde hun taget evne fra sit gruppenavn. Den lyse nat med godt måneskin gjorde det muligt for ham at se hende da hun skred hen mod hans seng. Da hun havde overbevist sig om at han var vågen, tog hun langsomt, meget langsomt natkjolen af og krøb uden et ord ned under hans dyne fra fodenden af hans seng. Under dynen arbejdede hun sig langsomt op ad. Ingen af dem sagde et ord - heller ikke et kvarter senere da de begge kvalte tilfredsstillelsens råb og grynten. Så listede hun af igen lige så stille som hun var kommet - og ingen af dem

havde mælet et ord under hele hændelsen.

Kun et mikrosekund i dag havde han registreret tegn på natens oplevelse hos hende. Det var et øjeblik hvor deres øjne mødtes at hun beholdt blikket på ham lige nøjagtigt det uforklarlige, lidt for lange øjeblik som kun indviede kan tyde.

"Nå, I kender jo programmet. Posthuset i Helsingør i dag, ISO supermarkedet på torsdag, og på fredag skal vi gennemføre den første protestaktion. Vi har valgt at udnævne danskernes nye stolthed som vort første mål. Storebæltsbroen."

Han blev afbrudt af jubi-råb og klapperi.

"Der skal vi vise hvad færøske frihedskæmpere er i stand til. Men det hører I mere om senere."

"Hvornår skal vi bruge raketstyret," ville Høg vide. Han var vild med kraftige våben.

"Det får I at vide senere. Men vi har allerede udpeget det første mål og jeg kan godt love jer for at det vil blive en meget spændende opgave. Men lad os nu igen gennemgå planen for aktionen i dag."

7.

Vejrudsigten viste sig at holde stik. Ørn var blevet valgt til at sejle den lille motorjolle som de havde stjålet meget tidligt om morgenen i Skælskør. Hun fik den ærefulde opgave fordi hun i nogle år tidligere havde været medlem i en dykkerklub.

Bent Jensen havde tidligere gjort nøje observationer om trafikken under broen, og det var klart at små fiskerjoller aldrig blev prajet af en af de to motorbåde som af og til med høj fart gik ud til store fragtere, hvis de blot havde den mindste fornemmelse af at naviga-

tionen ikke var helt sikker.

Timing'en var som ved alle aktioner det allervigtigste. I et krat en smule syd for broen, helt ned til vandet lå Løve og holdt øje med den lille jolle som i adstadigt tempo nærmede sig sydfra og ikke så langt fra kysten. Selv uden sin kik kert kunne han se forskelligt fiskeriudstyr stikke op over rælingen på den lille båd som vel ikke var længere end en tre fire meter. Nu kunne han også svagt høre den lille påhængsmotor. Klokken var nu 14 minutter i seks. 14 minutter endnu. Løve mærkede den dejlige spænding i kroppen som ikke var nerver, men spændt forventning. Om 14 minutter! 9 minutter endnu inden Ørn skulle lade sig glide i vandet og smutte ind til ham. Svømme under vandet kun med snorklen stikkende op. Når jollen nåede ind under den store bue hvilket burde ske mellem 18.00 og 18.03, skulle han og Ørn straks køre i den stjalne bil til togstationen i Korsør. Ørn skulle sættes af lidt før - og han selv skulle parkere bilen på den store P-plads. Begge skulle tage toget til København som almindelige rej sende der ikke kendte hinanden. Snorklen var af den billige slags, indkøbt i en af de store legetøjskæder så den skulle Ørn blot smide i en affaldsspand på stationen. Efter planen skulle de kunne nå toget der ville afgang et kvarter over seks.

Et kritisk punkt var øjeblikket hvor Ørn skulle lade sig glide i vandet. Slange havde ikke kunnet finde ud af hvorvidt brovagnerne konstant skimmede alt og alle, også småbåde med kikkerter. Og det er klart at det ville udløse alarm hvis de så en person glide i vandet og derefter lade båden sejle førerløs mod broen. Derfor var Høg placeret en lille smule nord for Korsør i et lille krat der var trukket en smule tilbage fra stranden med sin bil bare 2 minutter væk. Når han

fik OK over sin mobil - den med det specielle SIM kort - skulle han affyre sin nødraket og så straks fortrække.

Hjemme i huset ved Sengeløse sad Bent Jensen og ventede på besked på sin mobil. Han kiggede på uret mindst to gange i minuttet. Computeren var tændt, og han var på nettet. Alt var parat. Den e-mail der snart ville blive sendt til alle de store aviser og tv-stationer, både her og på Færøerne, var for længst parat, men skulle først sendes i det øjeblik Løve gav OK over mobilen. Det OK skulle komme når Løve var helt sikker på at intet kunne gå galt, ingen sidste afværging fra brovagnerne eller at jollen var kommet ud af kurs.

I betragtning af den lille påhængsmotor syntes Ørn at broen nærmede sig meget hurtigt. Det sidste kvarters tid havde hun nøje fulgt med i korrektionen af roret, men der havde stort set ikke været behov for korrektioner da båden ikke lå dybt i vandet og der kun rørte sig en svag brise, vindstille for en færing. Hun kunne tydeligt se at der var tæt trafik på broen. Det travleste tidspunkt her hen på en fredag eftermiddag. Hun checkede en sidste gang bomben og radioudstyret som Løve skulle aktivere fra land. Og sikrede sig at roret var surret, så retningen mod den store bue kunne holdes. Alt var parat. Tiden var inde. Hun løftede et af de bundgarnsflag som lå i båden. Signalet til Løve om at give Høg OK, og et minut efter så hun den kraftige, røde nødraket rejse sig på himmelen nord for broen. Det ville sikre at eventuelle vagter i et lille øjeblik i hvert fald ikke ville holde hendes jolle under observation. Hun lod sig glide i vandet.

Løve fulgte skiftevis jollen og Ørns snorkel i sin kikkert. Nu kunne intet gå galt, så han gav sit OK til Slange. Ørn nåede

kysten et minut før Løve trykkede på udløseren. Den lille jolle eksploderede midt under den store bue, tæt ved den østlige pylons fod.

Avisredaktioner er konstant på nettet, så faktisk nåede flere redaktioner at læse e-mailen omtrent samtidig med at bomben sprang. Men for sent til at gøre noget, selv om flere straks ringede til politiet.

Til den danske besættelsesmagt:

Nu skal næsten 700 års besættelse af Færøerne slutte. Leve det stolte færøske folk. Attentatet mod Storebæltsbroen er en advarsel. Hvis besættelsesmagten ikke trækker sig tilbage, må vi tage hårdere midler i brug. Senest på søndag klokken 18.00 skal den danske regering offentlig meddele på DR TV 1 hvornår besættelsesmagten trækker sig bort og overlader Færøerne til det færøske folk som en helt selvstændig stat. Attentatet er kun en advarsel. Vi kunne have forsynet jollen med en kraftig spængladning og ødelagt broen i stedet for en lille ladning som ikke gjorde nogen skade. Men næste gang

.....

**Leve et frit Færøerne!
Færøernes Friheds
Armé - FFA**

Bent Jensen havde sendt ud fra den adresse som var usporlig. Med vilje var teksten en smule naiv og med et par stavfejl. Den skulle lyde som sendt fra en fanatiker og ikke fra en grammatiker.

Som forventet havde den lille sprængladning, som næppe kunne have jævnet et primitivt hønsehus med jorden, uendelig stor virkning.

Hjemme ved Sengeløse sad de senere jublende og så på de gentagne reportager i fjernsynet. Helikoptere snurrede stadig lystigt rundt over broen, politi i mængder som man sjældent ser var over alt. Ind imellem kommentarer fra en række kloge hoveder.

I Indenrigsministeriet var der ingen smilende mennesker og ingen hujen og hejen. Ministeren var stadig i ministeriet da bomben sprang. Han havde straks fået indkaldt både politi, PET og de embedsmænd der til daglig havde kontakten med Ombudsmanden på Færøerne. De havde fået gravet de sidste rapporter deroppefra frem. Ministeren havde også talt med statsministeren, og de var blevet enige om at der i morgen, lørdag, skulle holdes ekstraordinært regeringsmøde om sagen allerede klokken otte om morgenen.

Da mødet nogle timer senere var slut, havde PET fået autoritet til at foretage de undersøgelser de selv måtte finde nødvendige også uanset om nogle måtte stride mod normal lovgivning, blandt andet aflytning af demokratiske foreninger og bevægelser og at alt skulle ske uden forudgående tilladelse fra domstolene. Fra kriminalpolitiet skulle udlånes 10 opdagere som midlertidig skulle være under PET's kommando. De skulle endevende alle herboende færingers færden de sidste par dage. 4 mand fra PET skulle straks sendes til Færøerne, dels for at grave i Frihedsbevægelsen som jo hævdede kun at være en politisk bevægelse og dels for at finde en egnet person der kunne gå ind i bevægelsen som muldvarp.

8.

Astrid Regnar var som altid den sidste der gik fra Færøer-

nes Hus på Vesterbrogade i København. I anledning af attentatet mod Storebæltsbroen havde der været mange mennesker til det møde der hurtigt var blevet sat på programmet lørdag aften.

Hun var kommet til København for mange år siden da hun var blevet dansk gift. Efter mandens død havde hun engageret sig mere og mere i Huset og stod nu i spidsen for det. Hun var rystet i sin grundvold over hvad der dog var ved at ske med hendes landsmænd. Og hun var også rystet over at forsamlingen - det havde været over 50 - langt fra tog afstand fra attentatet. Der havde været vild uenighed, og flere gange havde hun været bange for at ordene skulle gå over i håndgemæng, så hun var glad for at der i forsamlingen også sad en politimand som havde henvendt sig til hende tidligere og forlangt at deltage uofficielt.

Det skræmte hende at så mange ellers besindige mennesker kunne lade sig gribe af sådanne aktioner og bakke dem op. Nu var det jo godt nok næsten kun ganske unge mennesker der kom til et møde en lørdag aften. Så kunne de jo fortsætte med en bytur bagefter. Hun havde rådet dem til at holde en meget lav profil og ikke råbe op om at de var færinger. Hun kunne sagtens forestille sig steder i byen hvor danskere kunne finde det fornuftigt at give nogle færinger en tak-for-sidst.

I sit 60-årige liv havde hun aldrig oplevet noget lignende og håbede inderligt på at alt ville falde til ro igen. Hun sikrede sig en ekstra gang at den solide glasdør i porten ud til Vesterbrogade var ordentlig låst. Kriminalbetjenten tog også fat i den. De to var de sidste der forlod Huset. Hun skulle hen til Hovedbanegården og tage toget hjem til rækkehuset i Rødovre og den venlige betjent fulgte med hende, men skulle

dog med toget til Ballerup.

Hun nåede ikke engang at opdage at der var noget galt, så hurtigt gik det. Så snart hun havde lukket og låst hoveddøren, blev hun grebet bagfra og en klud blev presset hårdt mod hendes mund og næse. Skrig kunne hun ikke, og efter et par minutter sank hun slap og bevidstløs ned på gulvet.

Løve og Høg bar hende ind på sengen. Løve tændte lys hist og her og trak gardinerne for medens Høg tog alt tøjet af hende. Han havde aldrig set en nøgen 60-årig kvinde før og følte ikke at han var gået glip af noget. Desuden huskede han klart Slanges gentagne ordre om ikke at voldtage kvinden.

Da Slange havde fortalt om aktionen, var det første gang de tre menige havde indvendinger. Hvorfor aktionere mod færinger?

"Hvis vi skal vinde kampen, skal vi have flertallet af færingerne med. Derfor må vi vække de tvivlende. Få dem til at forstå storheden i det færøske folk. Derfor kan det være nødvendigt at lave aktioner der er rettet modsat, altså hvor det ser ud som om det er danskere, der står bag. Det kaldes politik, og det behøver frihedskæmpere ikke bekymre sig om. Vores opgave er bare at udføre ordrer!"

De talte ikke ret meget sammen. De vidste præcist hvad de hver især skulle gøre. Høg tog injektionsnålen frem med det kraftige bedøvende middel som ville sikre at kvinden ikke ville vågne før i morgen tidlig. Så tog han malingen frem. Den de danske roligans bruger til at male sig med i danske farver. Rødt og hvidt. Han lagde kvinden til rette ovenpå dynen, lagde armene ind til kroppen og samlede hendes ben. Han havde ikke meget erfaring i grafitti-maling, men det lykkedes dog for ham

at male et rimeligt pænt Dannebrog på hendes krop.

Imedens havde Løve gennemrodet den smalle attachetaske som hun havde tabt på gulvet i entreen, da hun blev overfaldet. Han fandt hendes nøglebundt og sikrede sig omhyggeligt at der ikke lå andre løse nøgler i tasken.

Præcis klokken 3 natten til søndag stod de foran glasdørene i porten ind til Færøernes Hus. Dørene fyldte hele porten ud og var af panserglas. Natlivet var ebbet ud, og kun enkelte fodgængere kom ravende. De bar to kasser øl mellem sig, men det var kun i den øverste der var ølflasker - tomme. Det virkede derfor helt naturligt at de skulle holde en pause. De så sig vagtsomt rundt og ventede indtil der ikke var nogen i nærheden. Høg fik hurtigt døren låst op, og de skyndte sig ind og låste efter sig. Nu havde de præcis fem minutter. Fra en sidegade overfor havde Slange holdt øje med dem. Efter præcis fem minutter skulle de inde fra baggården kigge ud gennem glasdørene. Slange ville stå på fortovet på den anden side af gaden. I det øjeblik han begyndte at ryge på en cigaret, betød det at banen var fri.

Færøernes Hus ligger inde i baggården. Et velholdt hus i fire etager med en nymalet facade. De satte kasserne fra sig, løftede den øverste af. Nedenunder lå små plastposer med maling. Hvid og rød. De tog en efter en og kastede dem op på facaden, prøvede at placere dem så mange steder som muligt og gøre en kunst af at få blandet rød og hvid så klatterne ramte skiftevis. Det så næsten ud som om husfacaden græd rød-hvide tårer.

9.

Søndag klokken 18.00 sad de klistret til fjernsynet i huset ved

Sengeløse.

Straks ved nyhedernes start meddelte speakeren at efter nyhederne ville statsministeren få ordet for at komme med en særlig meddelelse til befolkningen. Inden da blev alle de forskellige begivenheder som var sket siden starten af den færøske frihedsbevægelse gennemgået. Lederen af Færøernes Hus var endnu indlagt, og lægerne var meget bekymret for hendes tilstand. Politiet havde nægtet pressen adgang, så der var ingen fotos af hende med Dannebrog malet på hendes nøgne krop, men ved hjælp af computer simulation kunne nyhedsredaktionen vise hvordan kroppen formentlig havde set ud. Og der var fine billeder af den forsmædelige bemaling af Huset på Vesterbrogade.

Forudsigeligt nok havde statsministeren lagt ansigtet i de alvorlige folder og efter 10 minutters udenomssnak lod han endelig befolkningen forstå at regeringen under ingen omstændigheder ville forhandle under pres eller lade sig presse til politiske beslutninger af anarkister. Han lovede at politiet ville gøre alt muligt for at sætte de formastelige under lås og slå.

Slange lukkede for TV'et

"Ja, ja. Det gik jo som vi næsten havde regnet med. Her er flybilletter til jer, Løve og Høg. I morgen flyver I hjem og vender tilbage hertil med et fly på torsdag. Ørn, du bliver her. Vi har forskellige ting vi skal have gjort, og som vi sagtens kan klare alene."

Ørn sendte ham et meget specielt blik som kun han kunne forstå.

"I flyver på falske papirer som ligger sammen med flybilletterne. Når I lander, går I til Avis. Der er reserveret en lille autocamper i det navn du er tildelt,

Løve. Den bliver I i hele tiden. Ingen kontakt med nogen deroppe, end ikke familie eller venner. I er naturturister og holder jer derfor til øde egne hvor I i fred og ro kan fotografere natur og fugle, så det oplever forståeligt at I holder jer for jer selv. I kommer kun i aktion på Strømø og Suderø. Her er en nøgle til en bagageboks i lufthavnen deroppe. Der vil ligge en kuvert med nye identifikationspapirer og flybilletter med tilsvarende navne. Det er nærliggende at tro at politiet vil kigge efter personer der er fløjet ind umiddelbart før begivenhederne og ud derefter, så derfor gør vi sådan for at yde jer maksimal sikkerhed. Der vil også stå en papkasse som er godt lukket. Vær lidt forsigtig med den, der er sprængstoffer i med udførlig vejledning.

Lad os nu gennemgå jeres aktioner deroppe. Skriv intet ned, for vi kan altid tale om det over den sikre mobil hvis der er noget I bliver i tvivl om. Det kan også være at vi i sidste øjeblik ændrer på planerne. Sammen med det sidste I får besked om at aflevere deroppe, afleverer I også jeres mobil med gruppe-SIM'en i. Politiet vil formentlig kunne spore at der er anvendt mobil hvis oprindelse ikke kan fastslås, så derfor skal de blive deroppe en uge eller så efter I er fløjet hjem. Igen for at yde jer størst mulig sikkerhed og forvirre politiet. Lad os nu se på hvad I skal foretage jer deroppe."

10.

"Skidefedt, det her", Høg gav Løve en venskabelig knytnæve på skulderen.

"Ja, men det var sgu tæt på at være gået galt i går", svarede Løve. De sad på bagsædet og til en afveksling i deres egen bil som Slange havde købt - i sit falske navn - da han var kommet til Danmark. På vej til lufthavnen. Ørn overholdt nøje

alle færdselsregler. Selv om de ikke havde noget kritisk i bilen, var de blevet belært om at selv en fartbøde ville medføre en registrering som senere ville kunne bruges.

Løve var snublet da de styrtede ud af togstationen i Roskilde i går efter at have tømt pengekasserne i billetsalget. Bestyrtet personale og nogle få kunder havde skrækslagene set til da Høg tømte kasserne medens Løve holdt alle i skak med en maskinpistol. Totalt maskerede og aggressivt råbende havde de paralyseret fredelige mennesker. Inden de stak af havde de smidt både en røgbombe og en tåregasbombe i lokalet. Høg måtte løfte Løve op og støtte ham medens de styrtede hen til den stjålne bi, som Ørn sad i. Men de havde mistet et kritisk minut, så det var på et hængende hår de kom væk i tide.

"Og så var udbyttet endda skuffende." Sølle 96.000 var det blevet til. Udbyttet dagen før havde været mere lækkert som Ørn havde sagt da de om aftenen delte udbyttet. Offeret havde været Parkens Billetkontor. Der havde de sørget for at personalet i billetsalget ikke skulle tælle alle de mange, dejlige penge. 743.420 gode kroner.

"Ved du noget om hvad I skal lave hernede medens vi er væk, Ørn?" spurgte Høg.

"Nej, han har ikke fortalt mig noget endnu." Et mystisk smil gled over hendes ansigt. "Og selv om han havde, ved I jo godt at jeg ikke måtte fortælle det." Hun var blevet totalt grebet af opgaven. Den første i hendes liv som hun syntes hun var god til og som hun virkelig kunne lide. Hun kunne godt lide de faste regler og den action der omgav det hele. Egentlig var hun forundret over ikke at savne sit gamle miljø. Lejlighedsvis lude krydret med villaindrud

og rapserier i forskellige butikker. Det der havde givet hende fire måneder i fængsel efter at være blevet snuppet for tredje gang.

Hvis det er første gang man lander på Færøernes lufthavn på den lille ø Vagar vest for Strømmø, er det ikke sundt at lide af flyskræk. En ultrakort landingsbane gør at flyet kommer ind meget lavt foran en meget stejl fjeldvæg og sætter hjulene på banen næsten helt ude ved kanten. Så snart der er jordkontakt, bremser flyet med alt hvad der er muligt, og den kraftige opbremsning får flyet til at ryste og rasle så man nemt kunne forfalde til at tro at hele kassen falder fra hinanden.

Men både Høg og Løve havde prøvet turen flere gange, så de skænkede det ikke en tanke, men nød udsigten da de fløj ind i klart vejr. Hjemme igen.

Alt var parat i lufthavnen som Slange havde fortalt, og på vejen mod Strømmø stoppede de for at anskaffe al nødvendig proviant. Senere kørte de af hovedvejen og baksede autocamperen op ad en zigzaggende grusvej. Næsten på toppen af fjeldet kørte de af vejen, slog forteltet op og stillede deres fotoudstyr frem så alt så naturligt og fredeligt ud. Det var et godt sted de havde fundet. I læ for den hårde vestenvind der kunne komme næsten uden varsel. Bare fem minutter op til fjeldtoppen, så lå Tórshavn under dem. Og første opgave var netop i Tórshavn.

På Færøerne er autocampere blevet meget udbredte siden naturelskende turister havde opdaget denne oase i Nordatlanten. Turister væltede ind; i de mest besøgte uger kunne der være helt op imod 10.000 turister og når man sætter det tal i relation til en befolkning på ca 40.000, er det mange. Og turisterne efterspurgte au-

tocampere for at føle sig frie, og i øvrigt var der slet ikke hoteller nok, og de lå alle i de lidt større bygder. Så deres autocamper vakte ingen opsigt.

Ellers er Færøerne både et godt og et svært sted at begå handlinger som besættelsesmagten anså for kriminalitet. God fordi øboerne slet ikke var forberedt på kriminalitet og derfor ikke havde taget nogen særlige forholdsregler. Selv elektroniske indbrudsalarmer var en sjældenhed. For i et så lille samfund stjæler man ikke fra hinanden. Ikke fordi færinger er bedre end andre mennesker, men det er næsten umuligt for en færing at færdes uden at blive genkendt. Og derfor er det også et svært sted til den slags handlinger. Fremmede bliver bemærket. Ikke nødvendigvis tiltalt, men bemærket. Efterfølgende vil der næsten altid være nogen der har bemærket de fremmede. Nogen der kan give signalement af både personer og køretøj.

De nød den herlige, færøske mad som de havde indhandlet og ikke nydt i mange, mange måneder. Da de var færdige, lagde de sig tidligt for at være friske til den første aktion som skulle finde sted samme nat.

Den færøske befolkning har gennem generationer været underlagt begrænsninger i adgangen til alkohol. Enten ved totalt forbud eller ved begrænsende rationer som endda kun kunne udnyttes hvis skatten var betalt. Og udsalg eksisterede ikke indtil slutningen af 1900 - tallet. Alt skulle bestilles fra Danmark, og det betød at man måtte vente en 14-dages tid på sin ration. Værtshuse, barer og så videre er et ukendt begreb. Skulle man have lidt stærkt i byen, måtte man acceptere at man også skulle bestille et måltid mad.

For at komme udenom disse uciviliserede begrænsninger i

personlig frihed, havde gæve færing for generationer siden opfundet begrebet "klub". Så snart man havde etableret en klub, fik denne tilladelse til at importere øl, vin og spiritus fra Danmark, og her kunne færing med medlemskab bevæge sig hen for at få slukket tørsten. Et medlem havde og har også ret til at medtage gæster som blot skal indskrives i gæstebogen. Et godt, fleksibelt system som gennem generationer har gjort det lettere at leve med knappe rationer. Så det man alle andre steder i verden ville kalde et værtshus, hedder på Færøerne en klub. Hvis en samling huse er stor nok til at blive kaldt en bygd, er der med garanti også en klub der.

Udover at tjene som værtshus, tjente klubberne også et andet formål. Det var nemlig kun mænd, der kunne blive medlemmer - og kun en aften om ugen havde kvinder adgang. Traditionen bød at så snart aftensmaden var indtaget derhjemme, luskede manden af for lige at høre nyt i klubben, måske få et slag poker eller hygge sig omkring billardbordet medens konen sørgede for at rydde op efter aftensmaden og få ungerne lagt i seng.

Det var helt bevidst at William Pòlson havde valgt i aften til at besøge klubben i Tórshavn. For det var dameaften og af erfaring vidste han at mændene så var mere mådeholdne med flaskerne.

Siden han havde lanceret Frihedsbevægelsen var det klart at mange gamle venner ikke brød sig om hans selskab, men omvendt havde han fået mange nye venner, ja om ikke venner så i hvert fald tilhængere. Det var da også klart da han trådte ind i baren. Nogle valgte at finde et andet lokale medens andre hilste ham velkommen og stak ham en øl i hånden. En flok danske medlemmer der stod ved baren vendte demonstrativt ryggen til

ham.

Endnu havde ingen set den seddel han netop havde sat op på klubbens opslagstavle ved indgangen, men det var nok kun et spørgsmål om få minutter før hans besked ville blive spredt fra mund til mund - og så skulle her nok blive hyggeligt.

Kære landsmænd, stolte færing

Min familie har været medlemmer af denne klub gennem generationer, ja faktisk været med til at grundlægge den.

Det samme gælder for mange af jer.

Vore stolte forfædre ville skamme sig hvis de havde vist at der ville komme en dag hvor vi tillod personer fra besættelsesmagten at blive medlem i vores agtværdige klub.

Derfor vil jeg ved næste generalforsamling foreslå at kun sande færing kan være medlem i klubben, og at intet medlem kan invitere en person fra besættelsesmagten som gæst i klubben.

Desuden vil jeg også foreslå at nuværende medlemmer fra besættelsesmagten straks ekskluderes.
For et frit Færøerne
William Pòlson

ikke, og det blev første gang i klubbens ærværdige liv at bestyreren så sig nødsaget til at tilkalde politiet. Der havde været lidt små-slagsmål mellem tilhængere og modstandere af Frihedsbevægelsen, men det havde kun været lidt småtjatter. Bestyreren priste sig lykkelig for at den forbistrede seddel trods alt var blevet opsat på en dameaften. Men da han hørte at nogle af Williams tilhængere var ved at slutte sig

sammen for at smide de danskere ud der var i klubben den aften, forsøgte han at få rømmet klubben, så eventuelle slagsmål fandt sted udenfor klubben, men han kunne slet ikke trænge igennem. Med sorg i hjertet havde han derfor måttet ringe til politistationen og bede dem om hjælp.

William Pòlson kørte sent hjem den aften. Det var gået helt som han havde håbet på. Han parkerede bilen ved siden af huset som lå et stykke op ad det nordlige fjeld. Han ventede nogle minutter uden at bevæge sig. Alt så dødt ud rundt omkring og natten var nu også begyndt at øve sig i at blive vintermørk. Han tog de to poser maling han havde forbedret tidligere på dagen og gemt bag en sten. Lydløst tømte han dem ud over sin næsten nye BMW. Den røde og hvide maling blandede sig lydigt da den løb fra taget ned over vinduerne. Tilfreds lukkede han sig stille ind. Han vidste at konen sikkert allerede var faldet i søvn, så stille listede han ind og puttede de to poser, som malingen havde været i, i brændeovnen. Han luskede i seng da han havde sikret sig at alle spor efter poserne var væk.

11.

Ikke alene var det mørkt da Løve og Høg vågnede. Den særlige, færøske tåge var trukket ind over fjeldet. Adskillige turister havde i årenes løb måttet sande at kun en tåbe ikke frygter denne tåge. Selv lokale der havde færdes samme sted i hele deres liv kunne fare vild i den tåge. Bare en smule distraktion og man havde mistet fornemmelsen af retningen. Desuden har de fleste mennesker en tendens til at trække mod højre eller venstre selv om de er helt sikre på de går ligeud. Ligesom ved et tæt snefald hvor mange opdager

at de bare går i ring. Men på fjeldene på Færøerne er den største fare ikke at gå i ring, men derimod først at opdage en brat fjeldside der fører direkte i havet når den forreste fod opdager, at der ikke længere er fast grund og så er det for sent. Adskillige turister var omkommet på den måde.

For dem var tågen både en god og en dårlig ting. God fordi de så var helt sikre på ikke at blive set og dårlig fordi den forhindrede en hurtig retræte. Fordi de var opvokset på Færøerne, tog de et kraftigt reb som de bandt sig sammen med. Rebet skulle holdes stramt hele tiden så den bagerste straks kunne tage ekstra fodfæste, hvis rebet pludselig blev strammet hårdt fordi den første var på vej i afgrunden. Dernæst et kompas som var uundværlig både ud og tilbage.

Høg fik lov at gå forrest med kompasset. Løve gik bagved med fyrværkeriet i sin rygsæk. De skulle bare over fjeldtoppen som de camperede tæt ved og så ned ad fjeldet på den anden side. En tur der normalt kunne gøres på en 20 minutter, men som i nat kom til at vare næsten en time. Første mål var den store kolonialgrossist som havde lager og kontor i udkanten af Tórshavn, næsten for foden af fjeldet. Det var ingen hemmelighed at firmaet altid havde været storleverandør til de danske militærheder, både de fastliggende og til marinefartøjer. På facadeskiltet sprayede Høg "Landsforræder", og han håbede det kom til at stå nogenlunde læseligt, for i tæt tåge havde han ikke rigtig fornemmelse af sammenhængen. Imens var Løve beskæftiget med at forberede den lille bombe som blev placeret på bagsiden af den store lagerhal. Stor nok til at lave et ordentligt hul og nogen ravage ind i lageret, men ikke så stor at selve bygningskonstruktionen ville tage skade, havde der stået i vej-

ledningen. Tidsindstillingen satte han til om 2 timer, så havde de rigelig tid til at nå tilbage til autocamperen og få slettet alle spor efter deres lille natlige udflugt. Men inden da skulle de udføre den anden af nattens aktioner.

De sneg sig ind i embedsboligens have fra bagsiden. Kun et par meter inde tronedes Tórshavns højeste flagstang. Uden støj af nogen art tog Høg et færøsk flag fra sin rygsæk. De hævede lydløst flaget. Det kunne selvfølgelig ikke ses nu, men i morgen tidlig, hvis tågen da ellers var nogenlunde lettet, kunne morgenfriske indbyggere fornøje sig over at se det færøske flag blafre fra den stang hvor de ellers kun havde set det danske splitflag. Tegnet på at her var det officielle Danmark. Sidste del af operationen var at kile tre ganske almindelige og uskyldige knaldperler fast under hvert dæk på den officielle ombudsmand-bil.

Heldigvis kendte de vejnettet i byen som deres egen bukse-lomme, ellers havde det været nemt at fare vild selv i en så lille by når man end ikke kunne læse gadeskiltene. Så tæt hang tågen over byen.

Næste morgen vågnede de fleste indbyggere da bomben ved engros-lageret detonerede. De stejle fjeldvægge forstærkede lyden og kastede lyden frem og tilbage flere gange. Morgendagen meldte sig svagt fra vest og tågen var gået over til en dis. Det var sjældent at så mange mennesker var vågne ved 5-tiden om morgenen, så der var endnu flere der fik fornøjelse af at se det færøske flag blafre lystigt ved den danske embedsbolig. Desværre var der ingen der fik fornøjelsen af at se ombudsmanden, da han efter hastig påklædning ville køre til bombestedet for personligt at bese ugeringen. Men han fløj ud af bilen og små-løb-krøb ind i huset i den sikre tro at nogen

havde beskydt ham.

"Sikke nogen skidt vi er havnet i", sagde Plinz. Den ene af de to PET folk der allerede var ankommet lørdag eftermiddag og havde indlogeret sig på Sømandshjemmet. To andre kolleger skulle komme til om et par dage.

Bukh nikkede. De var selvfølgelig også vågnet ved braget sidst på natten og havde siden da deltaget i forsøget på at finde spor, både der og ved embedsboligen. Flaget var for længst taget ned og det reglementerede splitflag hejst. De sidste par timer var gået med møde hos Boll på politistationen. Både ombudsmanden og Lagtingsformanden havde været med hele tiden.

Det havde ikke været noget behageligt møde, især havde ombudsmanden været stærkt ubehagelig og kritisk overfor politiets indsats og havde helt fortrængt sin oprindelige holdning.

De to PET-folk havde berettet at de havde bestilt udskrifter af alle mobil-samtaler siden den dag da politiassistenten var blevet overfaldet. De mente - ligesom Boll - at der måtte være en eller anden forbindelse mellem William Pòlson's Frihedsbevægelse og alle uroligheder og aktioner. At det var de samme mennesker der stod bag, men havde lavet en opdeling i en politisk og en militant gren. Der var således fuld enighed om at de to PET folk skulle grave alt frem om William Pòlson og alle andre personer der havde vist tilslutning til bevægelsen. Kun Boll havde været forbeholden og havde nærmere en opfattelse af at William Pòlson var en marionet for andre der ikke ville træde frem endnu. Lagtingsmanden var kun til dels enig, for han havde kendt William Pòlson siden han - William Pòlson - løb rundt som knægt i

Tórshavns gader. Han havde aldrig interesseret sig en døjt for politik og havde altid levet et stille og roligt liv - og havde i hvert fald aldrig sagt noget ondt om danskere. Det blev aftalt at fra nu af skulle der være døgn-overvågning af embedsboligen og at alt andet politiarbejde skulle minimeres, så gadepatruljeringen kunne øges og foregå døgnet rundt. Ikke alene her, men også i de to andre, største byer, Klaksvik og Tværå. Desuden skulle ombudsmanden forlange at få sendt 25 ekstra betjente op fra Danmark indtil gerningsmændene var fundet og livet atter kunne gå sin vante gang. Desuden skulle han anmode om at få sendt 4 garvede toldere op så der kunne gennemføres total kontrol af bagage i lufthavnen og havnen. Ligeledes skulle PET stille med yderligere 4 personer for at kunne foretage en grundig og registreret kontrol af alle der kom til eller tog fra Færøerne.

Efter mødet havde de to PET folk opsøgt byens tre banker. Hvert sted var de blevet høfligt modtaget af direktøren eller bestyreren selv, men ligeså høflig afvist da de havde bedt om at få en oversigt over William Pølsen's konti i banken, hvis han da havde nogen. "Ikke uden dommerkendelse" havde det lydt, om end udtrykt lidt forskelligt.

"Det er vist det værste sted at prøve at undersøge noget som helst", sukkede Bukh. Der er garanteret ikke en eneste indbygger som ikke nu ved vi er PET folk. Vi har ingen chancer for at optræde anonymt. Jeg er bange for, Plinz, at det her udvikler sig mere til et regulært politiopklaringsarbejde end som efterretningsindsamling. Ligesom i gamle dage.

"Med lidt held er der sikkert kommet svar fra København om dynamit-typen." Alt hvad de havde kunnet finde af stumper fra bomben og sode-de bygningsdele der havde

været i direkte kontakt med bomben ved eksplosionen, var sendt til København straks om morgenen med et af de danske jagerfly der permanent er stationeret på Færøerne.

"Bolls folk mente at der højst findes omtrent 25 personer heroppe med god forstand på sprængstoffer. Hvis det går som de lovede, så har vi listen om et par timer. Så medens politiet kører rundt og snakker med dem og hører hvor de var i nat, går vi i gang med at undersøge baggrund og omgangskreds for hver eneste."

I mens brusede den store atlanttrawler "Thóra" hjemad. Tre uger på søen havde gjort folkene by-gale og fangsten havde været god, så der blev en pæn bonus til hver af de 18 mand som udgjorde besætningen.

En atlanttrawler er ikke hvad mange forestiller sig ved en fiskerbåd. Det er nærmere er flydende fabrik hvor der fiskes i den ene ende, parteres midtbåds og dybfryses til slut. For at tiltrække gode folk på båden er den selvfølgelig udstyret med alt nymodens udstyr. Besætningen kan i fritiden gå på nettet eller nyde et utal af kanaler via satellit. Derfor var alle om bord fuldt vidende om hvad der var sket, både på Færøerne og i København. Et af besætningsmedlemmerne var især forbandet over overgrebet på den kvindelige bestyrer af Færøernes Hus i København. Hun var hans faster. Midt ude i Atlanten var stemningen ophidset og syv af de andre besætningsmedlemmer havde tilsluttet sig hans ideer om at hævne det som danskere havde udsat hende for.

"En færinger er værd 10 danskere!" var blevet et motto for dem. Mest ivrig var de blandt besætningen der var enlige, hvorimod de gifte var noget

mere forbeholdne. Ungkarlene havde besluttet at når de kom i land skulle de hævne den skam som var undergået deres skibskammerats faster. De havde 10 dage i land før næste fisketogt, og i den tid skulle de nok sørge for at danskerne forstod, at man ikke uden betaling kunne behandle en ærbar, færøsk kvinde på den måde.

Det var en super-idé som de havde fået fra Frihedsbe-

Stolte færinger;

Slut op om vore fredelige aktioner. Gør hvad du kan for at lade besættelsesmagten forstå at nu er det alvor.

Vi ved at besættelsesmagten og dens lakajer nøje følger med i hvem der deltager i vore møder og fører regnskab med hvem der deltager i aktioner. Hvis I laver demonstrationer og ikke ønsker at blive genkendt, er det en god idé at tage et hvidt dynebetræk over hovedet. Klip små huller til øjne og eventuelt til armene (men pas på, for selv ærmer kan røbe din identitet).

For at undgå at besættelsesmagten kan finde dynebetrækket i dit hjem og dermed give dig ubehagligheder, håber vi at alle ægte og stolte færøske hjem vil have mindst et hvidt dynebetræk liggende med øjenhuller i. Hvis vi alle har det, kan besættelsesmagten intet stille op. Tag det også meget gerne med i en plastpose hvis du går i byen en aften hvor der måske er opræk til fredelige demonstrationer. Også selv om du ikke agter at deltage. På den måde hjælper du de ægte færinger der viser vores utilfredshed.

Besættelsesmagten kan intet stille op hvis 30 demonstrerer, men 300 går rundt i byen med deres dynebetræk i en pose.

Den retfærdige sag vil sejre til sidst

tomatisk tændte Slange for TV og radio, og sammen lå de og godtede sig over reportagerne fra deres elskede Færøerne. Da det begyndte at blive gentagelser, sagde Slange:

"Jeg kan egentlig vældig godt lide at være sammen med dig. Både på den ene og anden måde."

"Hold op med det pis. Hvis du en dag oven i købet påstår at du er blevet forelsket i mig, skærer jeg den af mens du sover!" Hendes ansigt havde været afslappet, men blev stram da hun sagde det og øjnene fik et helt andet udtryk som Slange ikke kunne forstå. "Lad os holde det nede på jorden, for Fanden, og så bare nyde at kneppe sammen. For det er du god til."

"Tak. Og i lige måde. Men hvorfor krøb du så ned i sengen til mig den nat. Hvorfor ikke til Løve eller Høg? De er jo på din egen alder?"

"Ha, Jeg har prøvet med Høg, og det er derfor jeg foretrækker ældre mænd med lidt mere tålmodighed. Han var færdig og lå pustende på ryggen inden jeg overhovedet var blevet varmet op. Det gider jeg ikk', sådan noget pis! Fuck him! Min krop skal ikke misbruges af et skuffejern. I hvert fald ikke gratis!"

"Hvorfor bander du så meget når vi taler om det her?"

"Hvis du skal til at tale faderligt til mig, så står jeg af. Bare en gang til så kan du glemme alt om jeg skal lege med din pik. Got it!"

Det var ikke noget spørgsmål. Debat slut.

"Hvordan var din forældre egentlig?" Slange ville gerne lære hende lidt mere at kende.

"Min mor var en kvinde og min far en mand. Mere behøver du ikke vide."

Slange kunne se på hendes ansigt at det var et emne der gjorde ondt på hende, så han besluttede at forlade emnet.

Han skulle alene til byen i dag. Det lyder umiddelbart dejligt at have mange penge, men hvis de er sorte eller stjalne, kan det faktisk være et problem at få dem gjort tilgængelige. Men Slange havde fundet en måde. Den portion de skulle beholde, ville han sende til deres bank på Cayman Island. For at kunne gøre det, købte han i dag et færdigt anpartsselskab hos en advokat på Grønningen, og med dennes hjælp fik han ændret alle formalia så han nu stod som direktør i selskabet der hidtil havde levet som et dødt skuffeselskab. Han brugte naturligvis sin falske identitet. Det var der ikke noget problem i, for de offentlige myndigheder begyndte først at undersøge sagen nærmere hvis der ikke blev indsendt årsregnskab til tiden. Og til den tid ville de alle være langt borte - for det skulle først gøres om 17 måneder.

Dernæst til Den Danske Bank og oprette en konto i selskabets navn som jo allerede havde de fornødne registreringsnumre til at kunne oprettes. Alt gik hurtigt og smertefrit. Ren rutine hele vejen igennem. Næste skridt var en rundtur til forskellige filialer og indbetale vidt forskellige, men aldrig runde beløb til selskabets konto. Det kunne være 84.566,30, en anden gang 102.003,45. Meget mere plausibelt med ujævne beløb end runde.

Et par dage efter ville han få adgang til at overføre penge fra selskabets konto til kontoen på Cayman Island fra sin egen PC. Det ville han så gøre regelmæssigt når der var et passende beløb på kontoen. Og igen ikke runde beløb og aldrig samme beløb, men hver gang under 60.000,- så der ikke skulle indsendes indberetning til Nationalbanken. Det er

Det var en idé, Jóannes Paturson havde fået en aften han gik tur på fjeldet sammen med William Pólson.

"Det er jo klart at vore sympatisører skal kunne aktionere uden at blive genkendt. For de vil gå meget længere når de kan forblive anonyme."

Det var baggrunden for at medierne hurtigt fandt på at kalde demonstranterne "Lagenmændene" - uagtet at det faktisk var dynebetræk der blev anvendt.

12

Samme morgen vågnede Ørn og Slange i huset ved Senge-løse. De havde sovet sammen. Og ikke bare sovet. Au-

klart at disse transaktioner også en dag ville komme for dagens lys, men igen alt for sent til at det ville betyde noget.

Det var blevet fast tradition på alle danske TV kanaler at have et indslag om udviklingen på Færøerne. Denne aften valgte de at følge DR 1 som efter endnu en gang at have bragt billeder og ord af og om det skete ville slutte af med en debat med de to færøske medlemmer af Folketinget, Göran Anderson og Karsten Alvik. Alt startede fredeligt og interviewereren stillede alle de forventede spørgsmål. Efterhånden stod det mere og mere klart at den unge Alvik bestemt støttede Frihedsbevægelsen, hvorimod Anderson gik stærkt imod den.

"Hvorfor indrømmer du ikke for åben skærm at jeres parti har givet op og egentlig er godt tilfredse med status quo. På den måde sidder i jo godt og sikkert på jeres fede indtægter?" vrissede en efterhånden aggressiv Alvik.

"Du så vel helst at færinger greb til våben og der blev en åben konflikt. Så kunne du jo pludselig komme på den grønne gren og blive præsident for et frit Færøerne. Det er måske dig der står bag det hele!" Det var ikke noget spørgsmål. Anderson blev mere og mere rød i hovedet.

"Det skal du kraftedeme ikke slippe godt fra at sige. Enten giver du mig en undskyldning eller ...."

"Ja eller så pudser du vel nogle af dine ulve på mig. Det ser jo ud til at du har styr på dine stormtropper."

Alvik for pludselig på Anderson, og seerne nåede lige at se begyndelsen til et slagsmål inden udsendelsen blev afbrudt.

"Hvor fedt, mand," sagde Ørn. De lå sammen i sengen og

storgrinede nu.

"Perfekt," kommenterede Slange. "Nu har vi lige en mand, vi kan bruge."

"Hvordan det?" ville Ørn vide.

"Jo, nu skal du høre, hvad vi skal lave i morgen. Dagtimerne skal vi sammen bruge på lidt research så vi kan lave en lille happening i morgen aften."

13

Omtrent ved samme tid var den gode trawler "Thóra" tømt og rengjort så besætningen nu kunne forlade skibet og se frem til 10 dage i land. Hovedparten skyndte sig hjem til familierne, men den lille gruppe på 8 mand gik direkte til Klubben i Tórshavn efter først at have pakket dynebetræk ned i deres vadsække.

Da de ikke havde været i klubben siden urolighederne eskalerede, var det overraskende for dem at klubmedlemmerne allerede viste side ved at opholde sig i forskellige lokaler. Der emmede en u-udtalt, men dog følelig ulmen fra begge sider, og selv gamle venner hilste kun køligt på hinanden hvis de havde valgt hver sin side. De noterede sig også at der begge steder opholdt sig færinger der var ansat i politiet. Det var ikke unormalt, for de havde været medlemmer i mange år, men det var påfaldende at så mange var til stede. Og at ingen af dem drak øl og snaps som de plejede når de ikke var i tjeneste. Så det var de nok alligevel. Derfor afholdt gruppen sig fra at diskutere deres plan som de allerede havde lagt ombord på "Thóra". De bemærkede at tre af deres planlagte ofre opholdt sig i "danskerstuen" som lokallet allerede var blevet døbt. To andre af deres ofre sad til gengæld i "færingestuen", så de blev slettet af listen indtil videre. Ved 10-tiden var der kun et af deres ofre tilbage - og de

vidste udmærket hvor han boede og hvilken vej han ville tage hjem. Derfor forlod de klubben og lagde sig i baghold for at vente på ham, Lars, som var ægte færinger og som i mange år havde arbejdet som kontorchef for Ombudsmanden.

Da de hørte ham komme, forandrede de sig til "lagenmænd" og kastede sig over ham da han var ud for deres skjulested. Hurtigt fik de ham bastet og bundet, og hans lommetørklæde blev anvendt som knebel så han ikke kunne råbe på hjælp. Han vred sig og prøvede at sparke, men da de først havde fået lagt ham ned og et par stykker satte sig på ham, gik luften af ham, så han var næsten fredelig medens de kronragede ham. De lod ham ligge hvor de havde stået i baghold, men lod benene stikke godt frem så det var sikkert han ville blive fundet af den første der kom forbi. Derefter tog de dynebetrækkene af og gik hver for sig hjemad. Og havde aftalt at i morgen aften skulle de dele sig i to grupper så de kunne overkomme at kronrage flere landsforrædere.

For god ordens skyld havde de aftalt at hver især skulle skære bildækkene i stykker på mindst 1 landsforræders bil.

Samme eftermiddag var Løve og Høg kørt i land i bygden Tværrå på Færøerne. På mobiltelefonen havde de fået besked på at tage færgen dertil og også fået at vide hvor de ville kunne finde en trækasse der indeholdt hvad de fik brug for til næste aktion.

"Der vil I finde en lille metaltrøme som I skal være meget forsigtige med. Det er ikke sprængstof, men en tæt koncentration af coli-baciller. Der er svejset en ekstra bund i beholderen så der er blevet et ekstra kammer som er forsynet med en stuts der er lukket med skruelåg. I vil også finde

1 liter koncentreret saltsyre. På kortet i kassen kan I se den danske radarstation markeret. Den gule streg viser hvor deres vandforsyning kommer fra, og den røde cirkel hvor der er en melleibrønd. Samme nat som I ankommer, skal I usete tage til denne brønd. Fyld så saltsyren i det lille kammer gennem stutsen og luk den igen. Sænk tromlen ned i brønden og luk dækslet omhyggeligt igen. I returnerer med færgen næste formiddag til samme opholdssted som sidst og afventer næste instrukser. Vi har afstemt mængden af saltsyre med tykkelsen på det jern der skiller ind til rummet med coli-baciller, så skillevæggen vil blive nedbrudt førend ydervæggene. Det vil vare mellem 3 og 5 dage og som I kan se på jeres flybilletter, skal I tilbage til København sidst på dagen i morgen.”

Vandforsyningen er de fleste steder på Færøerne ganske anderledes end i den øvrige verden fordi øerne er fri for forurening - eller næsten da. Derfor kan man drikke af det overfladevand der løber ud fra kilder overalt nedad fjeldsiderne. Ved sindrige systemer opsamles vandet fra kilderne og føres via forskellige melleibrønde enten direkte ud til brugerne hvis de bor længere nede ad fjeldet, eller pumpes op til dem der bor højere oppe ad fjeldet.

Da befolkningen jo altid har levet fredeligt, er disse brønde frit tilgængelige. Det skyldes også rent praktiske forhold idet enhver så kan se om brønden er OK hvis der er problemer med vandforsyningen, noget der ikke er helt usædvanligt.

14

Til dagens opgave havde de valgt at starte i Københavns Lufthavn. Her lejede de under falsk navn en kombivogn med stor bagsmæk. Klokkeren var

ikke mere end 7 om morgenen, så til deres store sorg havde de ikke haft tid til morgenhygge i sengen. De kørte direkte ud til Alviks privathjem i Virum. Alvik var det færøske folketingsmedlem som havde udtrykt sympati med Frihedsbevægelsen. I diskret afstand ventede de indtil kl. 10.00 før han kørte ud af indkørslen. Han kørte direkte til Christiansborg. Slange blev sidende i bilen for at kunne holde øje med om han kom ud igen. De var nødt til at tage chancen for at han ville vælge sin egen bil hvis han skulle nogen steder hen, for det ville være for risikabelt at følge efter ham inde på Christiansborg.

Ørn gik til en telefonboks i Illum og ringede til Alvik's sekretariat på Christiansborg. Herfra fik hun at vide at der ikke var chancer for at træffe Alvik personligt i dag, da han havde slettet alle sine aftaler (Ørn forstod godt at han havde brug for tid og fred til at finde ud af hvordan han skulle tackle gårsdagens episode på TV). Om der da var nogen chancer for at kunne ringe til ham i aften? Men heller ikke. Sekretæren vidste ikke hvad han skulle lave i aften, men hans sidste møde på Christiansborg sluttede klokken 8, og i øvrigt var det hendes opgave at sikre ham fred og ro især i de næste dage. Selv om Ørn bedyrede at hun ikke var journalist, gav sekretæren sig ikke.

Ørn tænkte at sekretæren sikkert også fik sig en hård dag. Det vrimlede formentlig med journalister omkring de to færøske folketingsmedlemmer og mon ikke pressen så frem til at tage fotos af de to når de blev tvunget til at tage sæde ved siden af hinanden i folketingssalen. Hun vendte tilbage til Slange og afgav rapport.

”Godt. Vi bliver nødt til at stole på at han ikke gør noget uventet. Lad os bruge tiden på andre forberedelser.”

Alle forberedelser var gjort, så de kunne med god samvittighed trave rundt på Strøget som løsgående turister. De nød deres aftensmåltid på Vandkunsten som gode venner der har en hyggelig aften sammen. Kun savnede de et stort glas fadøl, men Slange tog det meget alvorligt med alkohol især når en operation var i gang. De var næsten færdige med hovedretten da Slange næsten spyttede sin cola ud.

”Det var ham. Det var Alvik der lige gik forbi. Hurtigt ud med dig og efter ham. Han går hen mod Rådhuset. Jeg betaler og følger efter. Kan jeg ikke finde dig, så ring til mig.”

Ørn smuttede hurtigt ud uden at ænse tjenernes blikke. De havde før oplevet en date der gik i vasken. Og det undrede dem heller ikke at manden straks ville betale. Han ville såmænd nok forsøge at få hende til at give det endnu et forsøg. Men det tog alligevel næsten 10 minutter førend hele betalingshalløjet var overstået. Deres tjener havde taget den beslutning at de to ikke egnede sig for hinanden, så derfor trak han tiden så langt ud at pigen kunne få et godt forspring. Da Slange langt om længe kom ud på gaden, var Ørn ikke at se. Han besluttede sig til at gå til Rådhuspladsen, det var jo i hvert fald i den retning, Alvik var gået.

”Hej, jeg venter på dig der hvor vi skiltes” meddelte Ørn over sin gruppe-mobil.

Slut ikke mere. Slange var godt tilfreds med hende. Selv om deres SIM kort gjorde det umuligt at afsløre deres identiteter, var der ingen grund til unødigt snak eller til at give præcise tids- eller stedsangivelser. Han måtte huske at rose hende for det, og begav sig straks tilbage mod restauranten.

"Han bor derhøne på hotellet. På værelse 24. Jeg gik ind lige i hælene på ham og spurgte om værelsespriser og om rabatter for grupper så jeg havde tid nok til at høre ham bede om nøglen til værelse 24. Hvad nu. Ny plan eller skal vi opgive det?"

"Tænkepause," svarede Slange, "det var dumt af mig. Undskyld. Jeg burde have forudset at han ikke ville tage hjem i aften. Det er klart at når hans sekretær hele dagen har holdt kobbelet af pressefotografer og journalister væk fra ham, så står de i kø ude ved hans hjem og venter på at staklen kommer hjem. Dygtigt af dig at gå med ind. Og i øvrigt også en supergod besked over mobilen. Du ender med at kunne gøre dig som bypartisan, Ørn."

Medens Ørn blev stående som vagt i nærheden af hotellet, gik Slange tilbage for at hente deres bil og køre den hen til hotellet. Det gav ham også tid til at overveje om aktionen stadig kunne udføres, men på en anden måde. Han brød sig aldrig om improviserede planer, for der var altid så meget der kunne gå galt.

"Er der sket noget, medens jeg har været væk?" spurgte han da han var tilbage.

"Masser. Jeg har fået to frække tilbud. Den ene af en dødlækker italiener. Jeg følte mig helt hensat til gamle dage. Den anden ...."

"Tak, spar mig for detaljer. Alt-så ikke noget med Alvik?"

Hun rystede på hovedet. "Hvad er du kommet frem til?"

Problemet er at vi ikke kan vise os inde på hotellet. Ellers havde det været fristende at udføre aktionen på hans værelse. Det næste er at vi kan ikke tillade at han ser os. Jeg har kun en alternativ plan, men hvis den ikke fungerer, kører vi hjem. Jeg går lige en runde i kvarteret for at finde et

godt sted. Bliv her og ring straks hvis han kommer ud, for sandsynligvis går han ud for at spise, for hotellet har ingen restaurant og når klokken ikke er mere end 7, har han næppe spist. Men der er også en risiko for at han slet ikke går ud, for han er sikkert bange for at blive genkendt."

Et kvarters tid efter vendte han tilbage og satte hende ind i planen.

"Hallo," var alt hvad Alvik svarede da telefonen på hans værelse ringede.

"Det er fra receptionen. En besked fra Deres sekretær. Hun havde ikke mulighed for at vente længere medens De talte i tel ....."

"Jeg har da ikke talt i .... nå skidt med det. Hvad er beskeden?"

"Den person De har forsøgt at få fat i hele dagen vil vente på Dem i porten til Kompagni-stræde 17. Han kan være der kl. 19.30, og vil vente et kvarter. Det var alt."

"Tak." Han lagde tankefuldt røret på. Hvem pokker var det? Der var flere han havde forsøgt at få fat i dag, men mange havde meldt sig optaget og ikke ringet tilbage. Men siden hans sekretær ikke havde givet navnet, var det en af de vigtige og helt sikkert ikke en journalist. Han så på uret. God tid til at tage tøj på igen, for han havde egentlig besluttet ikke at gå ud at spise, for han orkede simpelthen ikke at blive genkendt. Måske han kunne luske forbi en pølsevogn inden mødet med Mr X.

Der var ikke nogen at se i porten som lå lige ved siden af en møbelforretning. "Vareindlevering" stod der på skiltet og en pil viste ind i porten. "Måske han venter i større diskretion derinde", tænkte han og gik derind.

Slange ramte ham meget præcist i baghovedet med baseball-køllen og næsten inden Alvik sank om og lå på asfalten, havde Ørn stukket kanylen igennem hans bukser og han fik en fuld dosis ind i låret. Når man slår en i nakken med en kølle er det umuligt på forhånd at vide hvordan slaget præcist rammer. I mange tilfælde mister offeret bevidstheden straks - i andre gør slaget bare offeret fortumlet og synsbesværet, så derfor var det vigtigt at han straks fik et skud med det samme stof, som var blevet anvendt til bestyreren af Færøernes Hus.

De trak ham lidt længere ind i gården som var ideelt til formålet. Inde i gården var der kun lagerbygninger for møbelforretningen, og de omgivende, højere huse rummede alle kontorer som for længst var forladt. Gården var helt mørk, så skulle der være en rengøringsdame et eller andet sted i et kontor, var det utænkeligt at hun ville kunne se noget. Indgangen havde været lukket af en gammel og rusten jernlåge som det ikke havde været nogen sag at bryde op.

Uden at tale gik de straks i gang med at binde og kneble ham så han hverken kunne bevæge sig eller råbe op. Det er aldrig til at vide hvor længe virkningen af injektionen ville holde sig. Derefter bukser og underbukser af. De havde lagt ham på maven og så meget på knæene som muligt. I eftermiddags havde de købt en so-venir-flagstang med det færøske flag henne på Turistbureauet ved Tivoli. Med et lille fnis satte Ørn flagstangen fast op i rumpen på ham, og det færøske flag foldede sig straks ud og hang ned bag hans bagdel. Slange lagde en seddel fast under hans sko. Der stod: "Her er hvad I kan gøre med jeres skidne flag".

Slange gik ud foran ved porten og stillede sig som om han var ved at lade sit vand. Derfra

Inden de alle satte sig ved bordet i Bolls kontor, gav han vagthavende instrukser. Alle mand på gaden efterhånden som de kom ind. Koncentration om centrum, omkring Rigsombudsmandens bolig, Landstinget og havnen, hvor den danske fregat lå. Ringe til alle lokale politimyndigheder overalt på øerne.

Det var dystre ansigter der var samlet rundt om Bolls bord. Plinz opdaterede med de sidste informationer han havde fået fra København.

"Vi har sendt telefonlisterne til København hvor de er i gang med at køre dem igennem computeren og prøver at finde forskellige mønstre, men intet godt nyt endnu. Det er også næsten en håbløs opgave med alle de turister der er heroppe, og fordi vi ikke har et eller flere specifikke numre at gå efter. Vi har selvfølgelig trukket numrene ud på alle kendte tilhængere af Frihedsbevægelsen, men har ikke fundet noget der vækker mistanke."

"Testen af sprængstoffet fra engroslageret er også negativt. Den type anvendes overhovedet ikke heroppe, så vi kan ikke komme videre den vej," meddelte Boll. "Men det vigtigste lige her og nu er hvad vi skal gøre for at undgå store uroligheder i nat. Mine folk rapporterer om et stigende antal lagenmænd på gaden. Mine folk kan næppe styre et stort antal lagenmænd. Så ..."

"Jeg ringer lige hjem så min kone og børn kan komme af vejen. De må hellere bo hos nogle af vore venner indtil det her er overstået," afbrød Rigsombudsmanden.

"Kan vi råde over det danske militærpersonel, der er heroppe?" spurgte Plinz

"Måske," svarede Rigsombudsmanden, "men det kræver en autorisation fra København

og den kan vi helt sikkert ikke få i nat."

"Har du ikke mandat til at disponere i nødsituationer?"

"Jo, men det vil være et meget alvorlig skridt at tage og som jeg i hvert fald ikke vil gøre uden at have opbakning hjemmefra"

De blev afbrudt af vagthavende, der kom ind på Bolls kontor.

"Vogn 3 vil gerne tale med dig, Boll"

"Luk op for anlægget så vi alle kan høre med."

"Vogn 3 melder fra havnen. Det er ved at stramme til her. Alene her har vi talt 150 lagenmænd, og der kommer hele tiden flere og flere til. Flokken ser ud til at være på vej mod den danske fregat. Hvad vil du have os til at gøre? Jeg har nu 3 biler herude og i alt 31 betjente og 2 hunde."

"Øjeblik. Hold linien åben" svarede Boll. Han tog telefonen og ringede til den vagthavende på fregatten. "Hvor hurtigt kan I komme på vandet?"

"Hvis vi slår flyalarm, kan vi vel være ude indenfor en times tid."

"Så gør det og sæt i mellemtiden al disponibel mandskab på vagt. Der er tilsyneladende en stor gruppe lagenmænd på vej mod jer. Når du har meddelt kaptajnen min besked, så bed ham ringe til mig hvis han vil vide mere."

"Jeg kan godt høre dem, men ikke se nogen endnu. Bekræfter besked. Jeg finder straks kaptajnen. Slut."

"Tror du det ville være en idé at forsøge at få fat i William Pòlson. Han er måske den eneste der kan stoppe flokken?" foreslog Plinz.

"Det er i hvert fald et forsøg værd," svarede Boll og ringede straks til William Pòlson.

"Hallo" svarede hans kone.

"Det er Tom Boll fra politiet. Er William hjemme?"

"Ja," lød det så koldt som når en nordvestenvind piber ind gennem sprækkerne i et varmt hus. Mere sagde hun ikke og Boll ventede, men der skete ikke noget. Efter et stykke tid spurgte han:

"Kommer han snart til telefonen?"

"Du spurgte om han er hjemme og det er han. Hvis du vil tale med ham er svaret nej. Han sover og jeg vil ikke vække ham bare for at tale med en af de øverstbefalende fra besættelsesmagten. Hvis nogen af jer vil tale med ham, skal det være jeres statsminister."

Røret blev lagt på.

Boll stirrede uforstående på telefonrøret, men tog sig så sammen: "Vogn 3, status!"

"Jeg tror flokken driller os. Skiftevis mod fregatten og skiftevis mod Rigsombudsmandens bolig. Der er vel nok 200 lagenmænd nu. Mindst."

"Jeg går dernel," brød Lagtingsformanden ind. "Lån mig en megafon, så vil jeg prøve at overtale dem til at gå hjem."

Om bord på fregatten var der hektisk, men organiseret travlhed. Enhver der ikke var beskæftiget med at gøre skibet klart, holdt vagt med våben, både mod landsiden og mod vandsiden som de hele tiden afsøgte med projektører. Landgangen var trukket ind. De unge gaster følte sig utrygge ved situationen. For mange var det første gang de havde våben med rigtige patroner, og med besked om at de i værste fald kunne blive beordret til at

skyde mod nogle som de hidtil havde opfattet som landsmænd.

Deres nervøsitet blev forstærket af den store skare af lagenmænd som de ikke alene kunne se, men også høre. Lagenmændene sang ikke, men itonede alle en dyb brummetone som i sig selv gav en uhyggelig og skræmmende atmosfære. Lige nu var flokken på vej mod fregatten igen, men måske ville de vende om igen, ligesom de andre gange.

Det lykkedes Lagtingsformanden at komme foran flokken. Han kravlede op på taget af den nærmeste bil og begyndte at tale i megafonen. Til hans lettelse stoppede flokken op og den dybe, samstemmende brummen stoppede. Han havde fanget deres opmærksomhed. Men inden han havde fået sagt ret meget, begyndte nogle i flokken at vende ryggen til ham, og hurtigt bredte det sig til hele flokken. Den stod helt stille med ryggen til ham og langsomt blev den monotone brummen genoptaget, men nu var den ikke lavstemmet mere, men blev langsomt højere og højere. Han vidste at han havde tabt og hjælpeløst sænkede han armen med megafonen. På stationen fik de løbende rapport og da de hørte at Lagtingsformanden ikke kunne få flokken i tale, sagde Boll:

"Hvis ikke vi lynhurtigt får militæret sat ind, går det rivende galt. Hvor hurtigt kan vi få forstærkning?"

"Det kommer slet ikke på tale før jeg har opbakning fra København," sagde Rigsombudsmanden stramt.

"Så tag dog for helvede og ring derned nu. Der må være masser at få fat i. De holder vel også krisemøder i København", vrissede Plinz arrigt.

"Selv om Du kommer fra PET, er det stadig mig der har den

øverste myndighed her. Og jeg må bede om, nej insistere på, at Du ikke tiltaler mig på den måde."

"Ville det være fornuftigt at give fregatten kontraordre og så bruge dens besætning som assistance?" foreslog Bukh som om han ikke havde hørt Rigsombudsmandens indvending.

"Du hørte vel hvad jeg sagde før," svarede Rigsombudsmanden. "København forventer naturligvis at jeg er i stand til at træffe den rigtige beslutning uden at skulle forstyrre dem. Det er mit ansvar og jeg står fast. Ingen militær backup og fregatten skal ud så hurtigt som mulig."

Boll slog sig på panden.

Bukh forsøgte sig igen: "Hvad så med at alarmere hjemmeværnet. Hvor hurtigt kan det ske?"

"Glem det," svarede Boll. "De færreste medlemmer af hjemmeværnet er sikkert allerede derude som lagenmænd."

Inde midt i flokken af lagenmænd var Jóannes Paturson. Fra ham udgik beskeder som gik videre fra mund til mund. Han ville for alt i verden sørge for at denne demonstration forblev en trussel uden voldsepisoder, i hvert fald ikke med personskader. Han noterede sig med tilfredshed at fregatten havde meget travlt med at klargøre skibet. Med lidt held ville den stikke til søs indenfor en halv times tid. Det var nøjagtigt det de håbede på, for de havde planlagt at den ikke ville få lov at komme ind i havnen igen. Tilhængere af frihedsbevægelsen ville på skift blokere indsejlingen med deres joller og småbåde. Nu gjaldt det om den helt rigtige timing. Han lod en ny besked gå rundt:

"Træk hen Østbryggen hvor der er vejarbejde. Hver mand

skal finde sig en god sten til hver hånd. Så går vi tilbage til fregatten og helt op til skibssiden. Dem der kommer til at stå nærmest fortøjningerne, skal kappe dem. Så begynder vi at slå med vores sten på skibssiden indtil fregatten fortrækker."

Vagterne på fregatten åndede lettet op, da de så lagenmændene forsvinde ud af syne, men de kunne stadig høre den uhyggelige brummen der konstant udgik fra flokken.

Men glæden varede kort. Et kvarter efter dukkede de op igen, og nu gik de helt hen til skibssiden. Kaptajnen fulgte nøje deres bevægelser. Om 10 minutter kunne de tage af sted, men det kunne også blive 10 farlige minutter. I det samme lød de første dunk af sten mod skibssiden, og indenfor 1 minut var det en øresønderrivende larm. Kaptajnen tænkte på de stakler der arbejdede hårdt nedenunder. Han meddelte dem straks at det blot var stenslag mod skibssiden. Samtidig beordrede han vagterne på dækket til at holde sig under rælingshøjde. Han flyttede næsten alle vagter fra havnesiden over til kaj siden, for han største frygt var at lagenmændene ville borde skibet. Bare de ikke kom op på skibet, ville der nok ikke ske nogen større skade. Så hver vagt blev udstyret med en skumslucker og fik besked at anvende den straks hvis der skulle dukke et hoved op på den anden side af rælingen.

Fortøjningerne var blevet kappet. De mange hundrede slag med sten i minuttet gjorde det nervepirrende at opholde sig på skibet. Men til sin store glæde noterede kaptajnen sig at de mange slag også fik skibet til ganske langsomt at slippe kajen. Et par minutter til i stille sidedrift og risikoen for at blive bordet ville være væk.

Boll havde givet sine folk besked på at holde sig på af-

stand og afvente nærmere instrukser, så lagenmændene kunne i fred og ro fortsætte sine slag på skibssiden. Da skibet var gledet så langt ud fra kaj-kanten at armene blev for korte, følte det næsten som en selvfølge at bombardere skibet med stenene som nu haglede ned på dækket. En eller anden kastede også en molotov-cocktail, men den gjorde ingen skade fordi vagterne på dækket alle gik rundt med en skumslukker, så ilden blev slukket inden den rigtigt vågnede op.

Langsomt gled fregatten ud i havnebassinet, kaptajnen overtog kommandoen fra førstestyrmanden, og skibet gled langsomt ud i Atlantens beskyttende mørke.

Jóannes Paturson havde givet besked om at så snart fregatten var ude af havnebassinet, skulle demonstrationen opløses og alle gå hjem i fred og ro uden at lave nye aktioner undervejs.

På politistationen hørte man undrende på beskeden om at flokken langsomt gik i opløsning, og efter bare 8 minutter var der ikke længere spor efter den.

"Det var godt, I ikke fik mig overtalt. Tænk hvor vi ville have været til grin hvis vi havde tilkaldt militæret, for da slet ikke at tale om hvilke forklaringsproblemer jeg kunne have fået. Havde det været op til jer krigsliderlige karle, var der blevet sat maskingeværer op som kunne få lov til at skyde vildt ind i flokken," sagde Rigsombudsmanden.

Der var ingen der kommenterede det. Enten fordi alle var trætte, eller fordi de bare ikke gad svare. Men der var fuld tilslutning til at gå hver til sit nu.

Da Plinz og Bukh kom "hjem" til deres hotel, så de til deres undren at deres kufferter og tasker stod nede i receptionen.

"Ja, svarer natportieren. Det er Deres bagage. Direktøren gav besked på at vi skulle tømme Deres værelser for alt og pakke det pænt ned i kufferterne. De kan desværre ikke bo her mere."

Plinz var træt og irriteret: "Hvorfor Fanden kan vi ikke det. Vi forlanger som minimum at blive her i nat, så skal vi nok finde et ordentligt hotel i morgen!"

"Jeg tror det bliver svært efter De er afsløret som spioner. Så vidt jeg ved, er der ingen hoteller der vil have Dem boende. Lige gyldigt hvilket hotel De måtte bo på, vil lagenmændene fra i morgen tidlig demonstrere udenfor og følge Dem skridt for skridt. Ingen hoteller kan tillade sig det af hensyn til de ordentlige gæster. Nu skal jeg hjælpe med at bære bagagen ud."

Da de stod ude på gaden, ringede Plinz straks til Boll og satte ham ind i situationen.

"Ja, min kone fortalte mig at I er blevet afsløret på Frihedsbevægelsens hjemmeside. Kan I leve med beskedne forhold er I velkomne her indtil vi finder et hotel der vil tage jer. Bliv udenfor Sømandshjemmet, så henter jeg jer om en 5 - 10 minutter.

Da Boll kom undskyldte han at de desværre alligevel ikke kunne sove hjemme hos ham. Hans kone havde ganske enkelt forbudt det. Hun ville ikke se sin stolthed, forhaven, trådt ned af demonstranter i morgen. Så han kunne ikke se anden mulighed end at køre dem hen på politistationen og lade dem overnatte i hver sin celle.

På den måde oplevede de to PET folk for første gang i deres liv at overnatte i fængsel.

Inden de gik til hver sin celle, sagde Bukh: "Der er en ulo-

gisk ting i alt det her jeg ikke kan få til at give mening: hvorfor er der nogle danske i København der laver nogle meget rabiante aktioner, men der er ingen der laver offentlige demonstrationer dernede. Kan du se nogen mening i det?"

"Godnat," 'gnækkede Plinz. "Jeg vil tænke over det mens jeg sover." Han var ikke oplagt til en længere diskussion på dette tidspunkt, så han luskede ind i sin celle.

16

Også i København havde der været krisemøde. Ud over statsministeren og et par af nærmeste ministre havde der også været flere embedsmænd fra Udenrigsministeriet med og så selvfølgelig politichefen. Indenrigsministeren nægtede på det bestemteste at hun skulle tage til Færøerne for at få en snak med dem deroppe. Hun fik i stedet trum-

Der ER fundet olie på Færøerne

En af Frihedsbevægelsens gode støtter har fortalt at han har kendskab til at Faroil har gjort meget lovende fund i 3 af de 7 prøveboringer. Men fra den danske ledelses side er der blevet lagt låg på sandheden, og i går blev alle vigtige dokumenter om undersøgelserne fløjet til København for at undgå at de skulle falde i hænderne på Frihedsbevægelsen hvis den skulle lave en aktion mod Faroil.

I den nuværende situation er det klart at besættelsesmagten ønsker at skjule lovende fund af frygt for konsekvenserne. Ligeledes må vi forvente at Lagtingsformanden og andre der måske er vidende om fundene, vil benægte sandheden. De ved godt at når Færøerne igen bliver et frit og selvstændigt land, er det slut for dem, så de vil hellere lyve end risikere at miste deres gode jobs.

ske i dag?"

"Gid det var så vel, men vi har en aftale med nogle ubehagelige mennesker kl. 2. Jeg har bestilt lidt fyrværkeri hos en våbenhandler som jeg tror repræsenterer Dead Shit som jo ikke ligefrem er behagelige fyre at have med at gøre. Du skal med, for jeg har accepteret at blive holdt som gidsel, indtil de har afleveret fyrværkeriet til dig og kontrolleret at pengene er som aftalt."

19

Det var Bent Jensen der var kommet til at tænke på de mange penge i udenlandsk valuta som Atlantbanken to gange om måneden sender til omveksling i København. En aften for længe siden var der en eller anden der havde fortalt om det i klubben, men det var nu ikke den store hemmelighed som bankmanden afslørede. Nærmest en offentlig hemmelighed. Med de mange turister, der nu om dage kom på besøg, løb det op i ret store summer, men meget forskelligt fra gang til gang. Nogle gange helt ned til 6 mio andre gange over 20!

Fordi kriminaliteten altid har været næsten ikke-eksisterende på Færøerne, var sikkerhedsforanstaltningerne derfor. Det ville jo være aldeles tåbeligt at lave et røveri, for der var ingen steder at gemme sig. Så de få røverier der trods alt begås på Færøerne, skyldes næsten altid totalt berusede mennesker der næsten må hjælpes af sted med deres udbytte for ikke at falde.

Fra de andre banker og filialer modtager Atlantbanken i Tórshavn al fremmed valuta. Hver anden torsdag sendes penge med fly til København. Klokkeren elleve lander helikopteren fra Maersk på heliopladsen ved Tórshavn. Når piloten er landet, meddeler han sin base at han er vel ankom-

met. De ringer så til banken som så sender en bil op med tasken eller taskerne som er forsynet med et par gode hængelåse. Chaufføren på pengetransporten får sin kvittering, og nu er ansvaret Maersk Air's. Af sikkerhedshensyn har Maersk Air's hovedkontor i København forlangt at ledsagedokumenter ikke må omtale kontanter, men kun dokumenter, klasse V. Desuden må tasker, kasser eller andet ikke på nogen måde indikere indholdet. Der må heller ikke ske særlige foranstaltninger der eventuelt kunne signalere at her er noget meget værdifuldt. Så ved at lade som om det var ligegyldige ting der blev transporteret, mente sikkerhedstjenesten hos Maersk Air at opnå den bedste sikkerhed. Denne ordning er ikke speciel for Færøerne, men en metode der anvendes de fleste steder. Det sikkerhedsfolkene nok ikke havde taget hensyn til, er at Færøerne er et meget lille samfund fuld af fortrolighed og tillid, og derfor eksisterer der ikke ret mange hemmeligheder. I hvert fald ikke ret længe.

På det aftalte sted fandt Løve og Høg alt hvad der skulle anvendes. Som instrueret kørte de i god tid autocamperen i stilling bag en klippe tæt ved heliopladsen. Her kunne den ikke ses af bilen, der kom fra banken, men selvfølgelig kunne helikopterpiloten ikke undgå at se den. Derfor var de også i god tid så de kunne stille deres foto- og filmudstyr op, så alt så ganske tilforladeligt ud da helikopteren landede. Blandt udstyret var også en lille radio som var indstillet på helikopterens frekvens. Løve lyttede med og hørte at piloten gav sin meddelelse om at være landet. Nu havde de højst 10 minutter.

Løve gik hen til helikopteren og piloten åbnede døren.

"Vi var så godt i gang med at optage vores naturfilm, men

18

I huset ved Sengeløse trispede Ørn rundt uden tøj på. Slange var vågnet ved at høre hende i badet, og nu sad han halvt op i sengen og fulgte hende med øjnene.

"Er du en kigger-type?" spurgte hun drillende.

"Til enhver tid når der er noget så dejligt at se på" For at drille ham stillede hun sig i forskellige positurer så han kunne nyde synet af hele hende.

"Hvordan mon det går med stakkels Alvik? Jeg håber ikke du slog ham for hårdt, for han er jo trods alt en af vore egne." "Det nytter ikke at tænke i de baner. I en krig kan det være generalens tunge skæbne at skulle træffe en afgørelse om at ofre nogle af sine egne soldater i den gode sags tjeneste."

Hun trak på skuldrene og gik i køkkenet for at hente kaffe til dem begge.

"Skal vi lave andet end at el-

det er jo umuligt nu med den støj fra helikopteren. Hvornår lukker du for motoren?"

"Det gør jeg slet ikke. Men hav lidt tålmodighed - jeg stikker af igen om en ti minutters tid."

"OK, så holder vi en kaffepause," svarede Løve. "Sig mig, det er vel ikke benzin der drypper ud af dit piskeris derhøne?"

Piloten steg ud for at se nærmere på det. I samme øjeblik han vendte ryggen til Løve, blev han slået ned med den kølle Løve havde haft skjult i ærmet. Hurtigt trak han piloten rundt om hjørnet.

På instruksen havde blandt andet stået: "Slå ham ned ved helikopteren, men ingen blodspor der. Træk ham hen til jeres autocamper. Den af jer der passer bedst til hans størrelse tager hans flyveruniform og udstyr på. Læg ham derefter i den store plastpose og luk den godt efter I har lagt nogle store sten ned i den. Snør så posen godt til så han ikke kan komme fri, hvis han skulle vågne op. Giv ham eventuelt et par ekstra slag med køllen. Det er OK han dør. Han er bare dansker."

5 minutter senere sad Løve i pilotsædet iført reglementeret uniform inklusiv den tætsiddende hætte og med resten af ansigtet godt skjult af høretelefonen og mikrofon.

Lidt efter kom bilen fra banken og chaufføren kastede dovent og rutinemæssigt taskerne ind bag i helikopteren, stak følgeseddel ind gennem vinduet som Løve havde åbnet. Chaufføren fik sin kvittering og kørte tilbage til banken.

Da bilen var ude af syne, løb Løve over til autocamperen med taskerne. Imens havde Høg pakket alt udstyr sammen, og snart efter var de væk fra stedet. Instruksen havde præcist udpeget hvor de skulle dumpe piloten og det var helt

perfekt. Den bratte fjeldvæg havde ingen udhæng, men rejste sig hel og lodret 40 meter over vandet. De tippede ham ud over kanten og hørte plasket lidt efter.

Næste stop var der hvor de havde fået besked på at efterlade taskerne. Og så ellers mod lufthavnen. Beskeden lød på at de skulle sætte autocamperen på udlejningsselskabets p-plads, men ikke afregne. Deres falske identitetspapirer havde de allerede om morgenen brændt, for de skulle flyve på deres ægte papirer, havde den nye instruks lydt. I instruksens var blevet fortalt at røveriet helt sikkert ville være opdaget længe inden de nåede til lufthavnen hvilket ville betyde ekstra kontrol og stor risiko for at falske papirer kunne blive afsløret.

"Skidefedt, det her" sagde Løve lavmålt. De havde sat sig ved et ensomt bord i baren inde i afgangshallen efter at have indhandlet deres toldfrie rationer. De skulle ikke med flyet til København, men derimod et af de sjældne direkte charterfly til Ibiza. Herfra skulle de dagen efter tage ruteflyet til København.

"Ja det er fandeme godt. De ved hvad de gør dem der står bag det her. Og tænk så at alt hvad vi laver et helt lovligt. Det er lige til at blive dårlig af at tænke på. Og når tiden kommer, bliver vi fejret som helte. De første frihedskæmpere der førte Færøerne til friheden!"

"Og udover at blive helte, får vi lov til at vælge lige det, vi har lyst til. Jeg tror jeg vil være Forsvarschef. Tænk sig helt lovligt at få lov til at lege med alle de våben. Og få løn for det."

"Jeg har ikke besluttet mig endnu, men der går nok også et par måneder før vi er så langt."

"Gad vide, hvor mange penge vi nuppede i dag"

Rutinemæssigt havde Boll sat hele korpset i gang. Der blev oprettet ekstra kontrol i lufthavnen og i havnen, så ingen kunne komme bort uden først at være blevet kontrolleret. Bagage begge steder blevet fin-tjekket, og al fragtgods til færgerne blev nøje gennemgået. Imens ledte Boll og nogle kriminalbetjente efter spor på gerningsstedet. Over radioen blev borgerne bedt om straks at ringe til politiet hvis de havde set noget mystisk. Ligeledes blev piloten efterlyst og billeder af ham hængt op for skellige steder.

Bolls umiddelbare teori var at piloten var stukket af med pengene, eventuelt i samarbejde med en medskyldig der havde hentet ham i bil. Desværre var der ingen vidner, for vejen til heliopladsen fra Tórshavn endte blindt. Den førte lidt længere op ad fjeldet, men endte så. Derfor var den meget lidt befærdet, og endnu havde ingen vidner meldt sig.

Plinz og Bukh var ikke med i operationen da ingen umiddelbart forbandt den med Frihedsbevægelsen, så de sad hjemme på stationen og rodede rundt i de lange lister fra telefonselskaberne. Bukh var stædig og blev ved med at søge efter et eller andet mønster. Han havde ikke tillid til computeren i København som da heller ikke endnu havde spyttet noget brugbart ud. Han troede på at en trænet menneskehjerne bedre kunne finde nogle sammenhænge, om end det tager væsentligt længere tid. Problemet for computerprogrammerne er at de søger efter brud på en logisk sammenhæng, hvorimod menneskehjernen kan skimme for en ulogisk sammenhæng.

De havde lidt ondt af Boll der havde så mange problemer at tumle med på en gang. "Man må da håbe han har nydt de fredelige år heroppe inden alt det her begyndte så han har

gode minder at tære på.”

20

Der var blevet slået alarm fredag eftermiddag. Alle på radarstationen på Suderø var syge, meget syge med opkast og diaré. Det var startet ved middagstid og på sygehuset i Tværrå fik man hurtigt mistanke om dårligt drikkevand. Så medens lægerne hjalp staklerne så godt de kunne, gik nogle lokale folk i gang med at tage prøver fra brøndene der ledte vandet op til radarstationen. Derfor blev tromlen hurtigt fundet. Det kunne tyde på sabotage, og tanken faldt ret naturligt på lagenmændene. Derfor ringede den lokale sysselman til Tórshavn og afgav rapport om sin mistanke. Her blev man enige om at Plinz og Bukh skulle tage af sted straks. Der blev bestilt en helikopter, og en halv time efter gik de ud til den ventende politibil for at blive kørt op til heliopladsen.

Så snart de viste sig uden for stationen rejste de to lagenmænd sig. Da de så at de to spioner gik mod den ventende politibil, hentede den ene straks en udlejningsbil som Frihedsbevægelsen havde lejet. Den var hele tiden til disposition for de to lagenmænd der havde ”vagten”.

I helikopteren nød de to PET folk at kunne vinke pænt farvel til deres skygger. Det var ved at gå dem lidt på nerverne og umuliggjorde enhver mulighed for skjulte operationer. Men som de tidligere havde talt om, var det i forvejen stort set umuligt her hvor samfundene er så små.

Deres glæde var kort for da helikopteren lagde an til landing på heliopladsen ved Tværrå, så de at der stod to andre lagenmænd og ventede på helikopteren.

”Det ser ud til I får selskab igen,” sagde piloten. ”Jeg har lige spurgt over radioen, og det lader til at der venter lagenmænd ved de fleste heliopladsler.”

”Det er da altid noget at de ikke har fået at vide at vi skulle hertil. For det ville jo have betydet en muldvarp på stationen.”

Det var en hård tur at følge vandledningen op ad fjeldet. De håbede at lagenmændene der gik en 30 meter bag dem var lige så forpustede. Sysselmanen viste dem brønden hvor de brugte en halvtimes tid på at søge efter spor, men som sysselmanen ganske rigtig sagde, var det nok håbløst. De havde allerede afsøgt området med deres hund, men negativt. I morgen ville han skaffe folk så de virkelig kunne finkæmme hele fjeldsiden for at se om gerningsmanden havde tabt eller glemt noget. Så gik det videre op ad og op ad. Plinz bandede og Bukh svor.

”Idiot!” råbte han pludseligt.

”Hvem af os?” stønnede Plinz

”Mig, mest i hvert fald.”

Hvorfor lod vi ikke bilen køre os til toppen og så undersøge strækningen nedad i stedet for opad?”

”Jeg havde selv tænkt på det,” gnækkede sysselmanen. ”Men da jeg så jeres kontormaver, tænkte jeg at I ikke ville tage skade af en lille opstigning.” Han var overhovedet ikke forpustet og så ud til at have det fortrinligt. ”Jeres kufferter er kørt op til radarstationen og venter på jer. I bliver nødt til at overnatte i et af mandskabsrummene, for der er ingen hoteller der vil have jer boende, beklager. Tromlen med giften er også kørt op på radarstationen så vi kan se på

den sammen.”

”Jeg er ikke ekspert, men jeg vil tro at der har været en stærk syre i det lille kammer og så gift i det store kammer. Lægerne mener bestemt det er en alvor forgiftning med coli-baciller, men de ved det først helt sikkert i morgen tidlig, så giften har sikkert været en koncentration af coli-baciller.” Plinz havde fået vejret igen efter de var blevet vel modtaget på radarstationen og havde fået kaffe, medens de undersøgte tromlen.

”Mon ikke vi skulle få den fløjet til København straks, så kan Teknikken hurtigt give os en rapport. Vi kan sikkert få den af sted med et militærfly,” foreslog Bukh.

”Kan du køre os til en smed eller lignende. En som har god forstand på jern og svejsning, metal i det hele taget?” spurgte Plinz henvendt til sysselmanen, ”så hører vi lige hans mening inden vi sender den til København.”

Zig-zag gik det nedad. Grusvejen var smal, så smal at der kun var plads til en bil. Med mellemrum - hvor landskabet tillod det - en vigeplads. Ikke en tur for folk med dårlige nerver. Eller spritbilister. Men de kom vel ned og hen til det lokale smedefirma.

Om aftenen var de blevet kørt op til deres primitive logi efter at have spist hos sysselmanen. Han havde også været så forudseende at forsyne dem med nogle seriøse drikkevarer, for radarstationen var to-talt tørlagt.

”Hvis smeden har ret, er tromlen lagt i brønden en gang mellem tirsdag ved 12-tiden og onsdag ved 12-tiden,” sagde Bukh. ”Hvis vi nu laver en tidsplan:

Tirsdag morgen sprænger

bomben i Tórshavn.

Tirsdag tager gerningsmændene - jeg tror der er mere end en - færgen hertil.

Onsdag eller tirsdag nat sænker de tromlen i brønden og onsdag tager de færgen tilbage til Tórshavn.

Onsdag aften har vi den store demonstration i Tórshavn, men ikke noget alvorligt med sprængninger eller andre hårde handlinger som det ser ud til at vore venner her har gjort til deres speciale.

Torsdag og i dag fredag ingen-ting.

Enten er de gået i hi til næste aktion eller ... ja eller hvad?"

"De kan være rejst af sted. Med fly eller båd. Eller de kan være taget hjem hvis de bor heroppe og afvente næste bølge af aktioner."

"Det er jo i øvrigt ikke sandt at der ikke skete noget i går. Der var jo helikopterrøveriet," sagde Bukh.

"Ja. Mon der kan være en forbindelse? Vi har da ikke hidtil hørt om at Frihedsbevægelsen skulle lave den slags ting?"

"Kan man forestille sig, at de har brug for mange penge. Til at købe våben, for eksempel?"

"Hvis det er tilfældet begynder det for alvor at blive alvorligt. De godt 18 millioner der blev røvet kan række langt og bevæbne mange. Eller bruges til at købe sprængstoffer og avancerede våben til meget mere alvorlige angreb end det vi hidtil har oplevet. Prøv om du kan få fat i stationen i Tórshavn. Hvis det lykkes så bed dem bestille en helikopter til at hente os klokken 8 i morgen tidlig."

"Aj, aj, boss. Og ved du hvad. Jeg tror ikke de bor heroppe. Kan du ikke se mønstret. Så voldsomme hændelser inden-

for få dage. Jeg vil vædde på at de er kommet herop i mandags og taget af sted igen så snart de kunne efter røveriet. Derfor er der ikke lavet nogen aktioner i dag. Og derfor havde de brug for at lave forsinkelse af forgiftnings-attentatet her."

"Pas nu på ikke at drage forhastede slutninger."

21

Det var en besværlig sag at købe et raketstyr med laser automatik. Det havde taget Slange et godt stykke tid overhovedet at få etableret kontakt. Rockergruppen havde selvfølgelig været stærkt mistænksom og han havde måttet acceptere deres vilkår fuldt ud.

Han havde heller ingen idé om hvorvidt prisen på 300.000 var latterlig høj, men havde været nødt til at sige ja.

Han var blevet samlet op på P-pladsen som aftalt med hans kontakt. Havde fået bind om øjnene og kørt et eller andet sted hen som han ikke vidste hvor var. Da bindet var taget af, stod han bag en falddefærdig bygning et eller andet sted ude i den midtsjællandske natur. Han fik en hurtig instruktion i raketstyret. Det mest avancerede ved det var laserstyringen som han aldrig havde prøvet før.

Sammen gik de hen til et træ ca 300 meter borte fra huset. Her viste rockereren ham den lille selvklæbende olat - holografisk - som han satte på træet. Tilbage ved huset igen viste han ham hvordan man skulle indstille sigtet på automatik, så snart søgeren havde fundet olaten. Nu var der ingen risiko for at ramme ved siden af. Han trykkede på aftrækkeren og med et hvæs rasede den lille raket af sted. Et øresønderdøvende brag lød da den fandt sit mål og for-

vandlede træet til flænsede træstumper.

Han godkendte våbnet. Plus to af de små raketter og 5 laseroblater som var med i prisen.

Næste skridt havde han ikke været så tilfreds med, for nu skulle han blive her som gidsel medens fyrværkeriet blev kørt til det sted hvor Ørn ventede med 300.000 i kontanter. Han skulle give hende et OK over mobilen og fortælle hvor hun skulle vente på leverancen. Hans indvending havde været at nu kunne de jo enten bytte våbnet om med noget værdiløst eller overfalde pengemanden og så både have våben og penge. Men som rockereren havde svaret:

"Det er vores måde. Husk på at vi ikke ved hvem du er eller hvor vi kan få fat i dig, men du kender mig, og du ved hvor jeg kan træffes. Så enten bliver det sådan eller så bliver det slet ikke."

Og sådan blev det.

Alt gik godt og et par timer efter var de tilbage i huset. Det var første gang Slange havde givet undervisning i brug af raketstyr til en der ikke havde en trævl på. Men Ørn havde straks taget tøjet af, for senere i dag skulle de hente Løve og Høg i lufthavnen, og så var det slut med deres fritidsforlystelse. Det blev da heller ikke til så meget undervisning. I hvert fald ikke i våben, for Ørn overtalte ham til at hun ligeså godt kunne vente med instruktionen til de andre var med, for de skulle jo også lære at bruge den lille bazooka.

22

Plinz ringede straks om morgenen til Rigsombudsmanden, men bare for at få at vide af hans kone at han var taget på fisketur med nogle gode venner, og at de skulle overnatte på en lille ø. Men han ville

være hjemme sidst på eftermiddagen om søndagen. "Drengene", som de 3 venner kaldte sig, havde besluttet sig for en primitiv week-end og lade være med at tænde for de forstyrrende mobiler, men af sikkerhedshensyn havde han i hvert fald en med. Og jo, hun skulle nok bede ham ringe straks hvis han af en eller anden grund ringede hjem fra sin mobil. Og ellers så snart han kom tilbage i morgen.

De sad på politistationen. De var blevet enige om at de skulle have fat i en ransagningskendelse til først og fremmest de to grundlæggere af Frihedsbevægelsen, men også gerne til alle dem der var opført som kandidater til bestyrelsen i bevægelsen. Boll havde svaret dem at han ikke havde mandat til det. Det var nødvendigt at få Rigsombudsmandens velsignelse. Plinz sukkede resigneret. Nu var de strandet netop som hvert minut var vigtigt. Til Boll sagde han: "Jeg tror jeg alligevel vil tage imod dit tilbud om at komme med ud på havet og nyde øerne fra vandet. Og så fiske lidt indimellem. Det er mange år siden jeg har prøvet det. Hvad med dig Bukh, vil du med?"

Bukh rystede på hovedet: "ikke på vilkår. For det første bryder jeg mig ikke om små både, og for det andet ville jeg ikke ane hvordan jeg skulle få en fisk af krogen hvis jeg uheldigvis skulle fange en. Nej, jeg vil hellere bruge dagen på at gå telefonlisterne omhyggeligt igennem igen. Et eller andet sted må der være et spor. Det samme vil jeg gøre med ind- og udrejselisterne."

Når der bliver lavet et forhøjet beredskab betyder det bl.a. at alle pas ikke bare er blevet gransket, men også aflæst af politiets computer og registreret, så alle oplysninger kan kaldes frem igen.

Bukh var kendt i afdelingen for sin særprægede hjerne. Når det gjaldt tal var den i stand til at rumme ufattelige mængder og huske hvor de var set. Mange gange havde hans specielle evne sat afdelingen i gang med noget der ellers så håbløst ud, så Plinz nikkede blot.

Klokken blev 7 søndag aften før Rigsombudsmanden ringede til Plinz som hurtigt satte ham ind i situationen og vigtigheden af straks mandag morgen at kunne få ransagningskendelsen

"Hvilke beviser eller indicier har Du i sagen, altså udover det Du lige har fortalt mig?"

"Synes du ikke de er gode nok til en så lille ting som den skide tilladelse," vrissede Plinz tilbage, for pludselig anede han at det ikke skulle gå så nemt endda.

"Du må forstå at efter Frihedsbevægelsen har anklaget jer for ulovlige handlinger, bliver jeg nødt til at overveje situationen meget nøje for ikke at bringe jer - eller andre ud i større problemer. Jeg vil diskutere spørgsmålet med min foresatte i løbet af i morgen og så give Dig besked."

Plinz lagde slukøret røret på. Bukh behøvede ikke engang spørge, han havde forstået alt bare ved at høre den ene halvdel af samtalen.

Plinz ringede til afdelingen i København og bad dem få fat i chefen som så skulle ringe ham op snarest. Det blev klokken halv to om natten, da han ravende forsøgte at finde sin mobil. Heldigvis var cellen ikke så stor, så han fandt den i tide. Problemet var at der i cellerne ikke var kontakter til lys. Lyset blev tændt og slukket ude hos den vagthavende. Han måtte huske at bede om en lommelygte i morgen.

Jo, chefen forstod udmærket at det hastede, men han forstod overraskende nok også Rigsombudsmandens betænkeligheder.

"Ja, det ved du måske ikke noget om, men det har skabt en del ravage at PET nu igen undersøger og registrerer lovlige, demokratiske bevægelser. Faktisk har både Justitsministeren og Indenrigsministeren fået et par spørgsmål i Folketinget, og på tirsdag skal jeg ind at gøre rent bord for dem så de kan forklare sig i Folketinget. Men lad os nu se om ikke det går at skaffe en kendelse eller at sørge for at Rigsombudsmanden får besked fra Udenrigsministeriet om at give jer alle de fornødne tilladelser. Hans problem er blot at han ikke selv vil tage skraldet, hvis det kommer."

"Ja, ja, Bukh." tænkte han. "Så står du foreløbig alene med dine lister og din krølled hjerne. Lad os håbe den finder et spor."

23

Der var ikke tid til fiskeri for William, Jóannes og Sverre. Så snart Jóannes havde lukket sin store slagterforretning i Tórshavn og den sidste medarbejder gået hjem lørdag eftermiddag, var de to andre dukket op.

Inde i den store fryser, under selve forretningen, lå udbyttet fra torsdagens røveri gemt. Jóannes gik straks i gang med at udhule skerpekøds køllerne. Skerpekød er ubetinget færingers yndlingspise. Det er, kort fortalt, lammekøller som lufttørres og går i en særlig form for forrådnelse. Derved udsender de en markant lugt som man skal være færing for ikke at finde direkte frastøden. Det kan antages at skerpekød er opfundet af samme

person som opfandt surstrømmingen i Sverige.

Efterhånden som Jóannes fik udhulet køllerne, fyldte de to andre penge ind i køllen hvor efter de limede de opskårne kanter sammen. Så en plastpose over og ind i slagterforretningens lille maskine, der suger luft ud af plastposer så de krøller sig sammen om indholdet. Det tog nogle timer, for det skulle gøres meget omhyggeligt så de så ganske normale ud. I alt 24 køller blev det til. Nu blev de alle lagt ind i fryseren igen.

Mens de gik og arbejdede sammen om pakkeriet, blev de enige om at nu var det nok klogest at stoppe inden alt for længe og ikke som oprindeligt planlagt at udvide med flere grupper og over flere måneder endnu. Derfor aftalte de at William skulle ringe til Bent for at aftale de sidste aktioner. De havde nu samlet 26 millioner og vidste at aktionsgruppen i Danmark havde planlagt finansielle operationer for den kommende uge, så måske kunne deres endelige udbytte løbe op mod 30 millioner.

Søndag ved middagstid ville køllerne være gennemfrosne. Selv om de først skulle tages ud igen mandag formiddag, ville de have reservetid hvis der var en eller flere der måtte pakkes om, for man kunne aldrig vide om noget forrykker sig under indfrysningsprocessen, især når indmaden jo ikke kunne fryses.

Planen var at mandag formiddag skulle Sverre hente de frosne køller som Jóannes ville sørge for var lagt ned i flamingo-kasser som man altid bruger til transport af kødvarer. De seks kasser ville blive bundet godt sammen og mærket med: Til Færøernes Hus, Vesterbrogade 17, 1620 København V. Som afsender havde de valgt at skrive Husets Støtteforening i Klaksvik og sat adressen fra klubben i Klaksvik på. Sverre skulle af-

levere kasserne som frysegods på skibet Smyril der mandag kl. 11.00 skulle sejle direkte til Danmark og være fremme tirsdag eftermiddag.

På bådtrafikken mellem Danmark og Færøerne er det en ganske normal sag at der bliver sendt frostvarer, og færgeren Smyril havde da også en speciel sektion til alle de frostpakker der blev sendt med på hver tur. Færinger sender færøske specialiteter - mest skerpekød - til familie og venner i Danmark. Og dernedefra sendes danske kødvarer som er meget dyre på Færøerne og ofte ikke hørende til i den bedste ende af kvalitetsskalaen.

Når man afleverer en frostpakke - eller for den sags skyld enhver pakke - får man et fragtbrev. Originalen sender man så til modtageren med posten. Tidligst dagen efter bådens ankomst, kan modtageren henvende sig med sit fragtbrev i Smyril-rederiets lager i København og få udleveret sine sager. Så når Sverre havde fået kvitteringen, skulle han gå på postkontoret og sende den som ekspresbrev til Bent Jensen i Sengeløse. De turde ikke sende brevet som almindelig post - og heller ikke som anbefalet, for det krævede at Sverre skulle gå til skranken, og der ville han helt sikkert blive genkendt og måske husket hvis noget gik galt med brevet eller forsendelsen. Ekspresbreve bliver hos postvæsnet registreret på fuldt ud samme måde som et anbefalet, men fidusen er at sætter man selv ekspresmærket på og frankerer det korrekt, kan man bare aflevere det i posthusets postkasse.

24

Mandag eftermiddag holdt Boll møde på stationen med de tre kriminalfolk der var sat på røverisagen med helikopteren. Plinz og Bukh var også med. De berettede om deres mi-

stanke om at der var en sammenhæng mellem frihedsaktionerne og røveriet. Hidtil havde al opklaringsarbejde bestået i at følge sporet efter helikopterpiloten. Nu bad Plinz dem overveje sagen set med helt nye øjne. Ville der være tid til at eliminere piloten i tidsrummet mellem den er landet og pengebilen ankommer? Hvor kunne man lede efter piloten hvis man antog han var blevet dræbt? Er der nogle spor som ikke betød noget i den anden sammenhæng, men som kunne have betydning set i et andet lys?

"Hvis man har dræbt en mand og vil af med liget, er det eneste logiske at kaste det i havet. Vi har mange egnede steder hvor fjeldet falder brat og hvor der er stor vanddybde. Det vil være umuligt eller rettere håbløst at begynde en eftersøgning rundt langs kysterne. Heroppe er forholdene helt anderledes end i Danmark," svarede Boll.

"Jamen så kan dækaftrykkene have haft en helt anden betydning," sagde den ene betjent. "Vi fandt jo klare aftryk af bildæk i jorden rundt om hjørnet, lige efter heliopladsen. Vi har hele tiden regnet med at piloten havde haft en bil holdende der - enten tom eller med en medskyldig ventende. Hvis det nu i stedet for har været gerningsmændenes bil, så har de overfaldet piloten, taget ham med i bilen og formentlig dumpet ham i havet et eller andet sted."

"Vi har gode aftryk af dækkene og har også fået typen identificeret hos byens største autoforhandler. Men desværre er det ikke nogen usædvanlig type," kommenterede en anden betjent.

"Kunne de have siddet på en autocamper?" spurgte Plinz "for det ville jo passe perfekt til vores formodning om at gerningsmændene har anvendt en autocamper for ikke at blive

registreret på hoteller.”

”Ja, eller for at nedsætte risikoen for at blive genkendt ved at bevæge sig rundt i byggerne,” kommenterede en af betjentene.

”Ring til de 3 selskaber der udlejer autocampere her og spørg om de anvender den dæktype til deres biler,” sagde Boll til den ene af betjentene.

Der var gevinst hos Avis. Jo, de havde en god pris på netop dette fabrikat, så de brugte netop den type til deres autocampere. Plinz overtog røret og præsenterede sig.

”Skriv lige mine spørgsmål ned og ring så tilbage til politistationen så hurtigt du kan. Det her er meget vigtigt og haster rigtig meget: 1) Hvor mange autocampere har jeres afdeling ved lufthavnen lejet ud mellem lørdag og tirsdag sidste uge. 2) Vi vil gerne have faxet en kopi af hver eneste lejekontrakt. 3) Hvor mange er blevet leveret tilbage. 4) Har personalet i lufthavnen nogle observationer af lejere der har virket anderledes. Husk at et meget, meget hurtigt svar er vigtigt.”

Han lagde røret på. ”Min gamle krop kan mærke at vi er ved at hale ind på banditterne.”

Der gik mindre end en halv time før lejekontrakterne tikkede ind på faxen. 8 stykker. Næsten samtidig ringede Avismanden tilbage: ”Uden at gøre mig klog på politiarbejde, tror jeg næsten vi ved hvilken en I leder efter. Jeg har sat et stort X på kontrakten så I nemt finder den. Vores folk i lufthavnen undrede sig lidt over sagen, men da der er mange turister der opfører sig mærkeligt, gjorde de ikke noget nummer ud af det. Det kunne jo også skyldes at de var kommet så sent til lufthavnen at de ikke havde tid til den normale procedure, for en af vore folk så netop denne autocamper

ude på den almindelige parkeringsplads udenfor lufthavnen torsdag aften og ville kontrollere om den var sat forkert. Men kontrakten viste at bilen var lejet for 2 uger, så lejeren skulle måske bare hente nogle venner i lufthavnen. Men den står der stadig og er ikke blevet rørt siden i torsdags. Og en ting til som I lige skal vide: når en lejer ikke har et kreditkort som vi kan tage et aftryk af som sikkerhed, forlanger vi 10.000 kroner som depositum. Det blev betalt i kontanter, og som sagt er der ingen der har henvendt sig, men bilen er jo faktisk også stadig udlejet.”

”Det vil sige at bilen stadig står urørt derude?” spurgte Plinz.

”Ja”

”Ring til dine folk derude og sig at de ikke må røre ved den. Vi er allerede på vej derud.”

Han lagde røret på og sagde til Boll: ”Ring til dine folk i lufthavnen. De skal få bilen udpeget af Avis-personalet og sørge for at sikre at ingen kommer i nærheden af den. De skal også så vidt muligt få evakueret hele pladsen. Vi er tvungne til at formode at banditterne kan have armeret autocamperen så den eksploderer når vi åbner en af dørene. Har du overhovedet nogen heroppe der har forstand på at demontering af sprængstoffer?”

”Nej, sådan noget har vi aldrig haft brug for.”

”Bukh, ring til afdelingen og bed dem arrangere at et bombeteam kommer herop i en alderhovedes fart med et af luftvåbnets fly. Og lad os så komme derud. Tag fotografierne af dækafttrykkene med, så kan vi da måske sikre os at der er tale om den rigtige bil. ”

Der var ingen tvivl om at dækene svarede til dem mærkerne på græsset ved heliopladsen, men om det præcis var den rigtige autocamper, kunne kun en nærmere teknisk undersøgelse afgøre, og den kunne ikke finde sted førend bombeholdet havde cleareret bilen.

Hos Avis var medarbejderen blevet tilbage for at vente på dem. Ellers lå lufthavnen totalt øde hen. Antallet af ankomster og afgang er stærkt overskueligt. Det var en hektisk dag når tre fly skulle lande og afgå igen.

De så fotokopien som Avis rutinemæssigt tager af lejers førerbevis: Anthon Willinck. Lød hollandsk, men førerbeviset var tysk. Plinz fik en kopi og faxede den til afdelingen i København, samtidig med at han ringede derned og bad dem sende faxen videre til deres tyske kolleger for at få al mulig information om Herr Willinck.

Desværre kunne medarbejderen hos Avis ikke genkalde sig billedet af lejeren. Men han huskede dog at han var ganske ung, højst midt i tyverne - for det er temmelig sjældent at en kunde ikke har kreditkort og betaler med kontanter. Han mente de havde talt engelsk sammen. Manden så ganske normal ud, så vidt han huskede. Han havde i hvert fald været alene. Han lovede at komme til politistationen i morgen tidlig for at gennemgå på de pasfoto som automatisk var blevet scannet ved paskontrollen.

De takkede Avismanden og sagde at han godt måtte tage hjem nu.

”Nu har vi da lidt fat i en af dem, for jeg er sikker på der er flere. Desværre vil hans identitet nok vise sig at være falsk. Men der kan næppe være tvivl om at han er kommet med MA 0778. Når vi ikke kan få fat i

passagerlisterne, kan vi helt sikkert anvende de registreringsder er lavet i forbindelse med det forhøjede beredskab. Vi har jo alle pasoplysninger i computeren. Lad os komme tilbage til stationen og få gjort lidt natarbejde.”

Boll bare nikkede. Hvor havde alt dog været fredeligt før. Da kunne alting altid - eller næsten altid - gøres indenfor normal arbejdstid.

Bukh fik ikke så meget søvn den nat. Så snart han om morgenen mødtes med Plinz, sagde han:

”Jo, jeg er næsten sikker på at have fundet noget. Se her. Jeg har trukket alle pasoplysninger ud for dem jeg regner med er ankommet med flyet. Og Willinck står her. Alle de navne der er streget ud, er dem der er registreret som udrejst igen, enten med fly eller med Smyril, færgen til Danmark. Tilbage har vi sytten navne som tilsyneladende stadig skulle være her. Hvad angår telefonlisterne, må min hjerne i nat have bearbejdet alle de oplysninger jeg har fodret den med i søndags. Prøv at se her.” Han tog et bjerg papirer frem. Han bladrede igennem dem og viste Plinz de steder han havde lavet overstregninger.

”Alle overstregninger er samtaler, både ind- og udgående, som er foretaget med nogle mobiler der hidrører fra Cayman Islands.”

”Hvad mærkeligt er der i det? Boll har jo ofte fortalt at øerne bliver overstrømmet med turister fra det mest af verden.”

”Så vidt jeg ved, er Cayman Islands beliggende i troperne, men det må vi lige finde helt ud af. Det mystiske og næsten utænkelige er at de skulle have opholdt sig her i over en måned! Det gør da vist kun videnskabsmænd eller færinger

der bor i udlandet og er på længere ophold her. Desuden: jeg har snuppet tre numre som ringer herfra og et nummer som det eneste der ringes til i Danmark. Og det danske nummer er registreret for mange opkald til det ene nummer heroppe.”

”Fantastisk arbejde, Bukh,” roste Plinz. ”Vi bliver nødt til at have et øre med på disse numre. Jeg orker næsten ikke at tale med Rigsombudsmanden om det også, for han giver sikkert nøjagtigt samme svar. Men jeg bliver vel nødt til det. Derefter skal jeg nok give afdelingen besked, så må de grave Cayman-numre frem dernede og se at komme med på en lytter.”

Omtrent samtidig ringede William Pölson til Bent Jensen på den sikre mobil. Som altid gik Bent Jensen udenfor for at kunne tale uden at de tre unge rebeller kunne lytte med. Han lyttede tavst til William Pölson som fortalte at de i søndags var blevet enige om at stoppe medens legen var god. Bent Jensen syntes det var for tidligt, men efter megen snak frem og tilbage, måtte han nødtvunget acceptere den beslutning som de 3 andre havde taget. Men han fik dog gennemtrumfet at dagens finansielle aktioner måtte gennemføres, ligesom den sidste store happening skulle gennemføres for at øge forvirringen.

Ved totiden samme dag havde Bolls folk gjort hvad de kunne for at opspore de 17 navne på Bukhs liste over personer der ikke, officielt i hvert fald, var rejst ud igen. Der var kun 5 personer der ikke havde kunnet få fat i.

Plinz sendte straks pasoplysninger på de fem til København for at få dem kørt igennem den store computer der-

nede.

Og mindre end en time efter havde de navnet på den anden terrorist: Johan Liebst. Det var falske papirer og deres tyske kolleger havde også meddelt at Willinck-papirerne var falske. Der var allerede blevet udsendt efterlysninger på de to for international terrorisme og røveri.

Avis medarbejderen fra lufthavnen havde i mellemtiden været på stationen for at se på pasbilledet, men det fik ikke en klokke til at ringe. Pasfotoet viste en person der nok højst var 18 år, men han var sikker på, at lejeren havde været midt i tyverne. Og lige i den alder sker der ofte meget med udseendet.

Umiddelbart efter ringede Plinz' chef fra København. Han havde godt nyt. Hans forespørgsel både om ransagningskendelse og aflytning ville blive behandlet uden om alle systemer på regeringsmødet i morgen tidlig. På den måde blev alle normale kanaler sat ud af kraft, og ansvaret blev taget helt foroven. Justitsministeren havde været sikker på at det ville blive godkendt, for der var en klar stemning for at alle mulige kræfter skulle sættes ind på at få stoppet episoderne inden det hele eskalerede til et uoverskueligt problem. Regeringen ville ikke risikere at havne i en knibe hvor de blev tvunget til at forhandle.

De gik tidligt ud for at spise til aften. Og som altid gik to lagenmænd en snes meter efter dem. Da de sad i restauranten, kunne de se dem krybe i læ i en forretningsindgang overfor. De kunne ikke dy sig for at hæve deres skummende ølglas som hilsen til dem.

Især Bukh så godt medtaget

ud og havde erklæret at senest klokken 8 ville han snorksove.

"Hvis det nu er sandt, det Boll og de andre fortæller om grundlæggerne af Frihedsbevægelsen at de aldrig har vist politiske ambitioner og heller ikke menes at have evnerne til at køre hele dette løb, så må der jo være en bagmand. En som venter på det rigtige øjeblik til at stå frem og føre Færøerne ind i friheden. Hvilke kandidater kender vi?"

De diskuterede mange muligheder, men endte hver gang i en blindgyde. Indtil Bukh sagde: "Det kan lyde kynisk, men vi har jo begge oplevet så mange mærkelige ting. Hvad nu hvis bagmanden er ham den færøske folketingsmand der blev overfaldet i København? Hvad er det nu han hedder?"

"Karsten Alvik"

"Ja, netop." Bukhs hjerne var unik når det gjaldt at overskue en mængde oplysninger, gerne tal, men håbløs når det drejede sig om noget så enkelt som at huske navne. "Hvis vi nu antager at overfaldet på ham var iscenesat, for at opnå martyr-status, så ville han senere kunne træde frem som en helt og være en fornem kandidat til præsident-posten. Og han har jo vist sine politiske ambitioner ved at være folketingsmedlem. Ja, og så hans rabiate udfald den aften på TV."

Efter at have vendt muligheden flere gange, blev de enige om at det i hvert fald var en mulighed der skulle studeres nærmere, og da de vendte tilbage til stationen, ringede Plinz til afdelingen og bad dem sørge for at en kopi af politirapporten fra overfaldet på Alvik ville blive sendt pr mail til dem snarest muligt i morgen.

For Bent Jensen var det også en travl dag. Han for rundt til forskellige banker for at indbetale udbyttet fra gårsdagen til anpartsselskabets bankkonto og derefter hjem for at overføre pengene til Cayman Islands. Han havde modtaget fragtbrevet, men fået at vide at pakker først kunne afhentes i morgen fra klokken syv.

Så rundt at købe flybilletter. Jo, der var meget at se til og intet måtte glemmes. I morgen ville der ikke være tid til andet end det planlagte.

"Det er næsten for godt til at være sandt," smålo Sverre Haldur. De var samlet hos William Pòlson om aftenen for at drikke gravøl sammen over Frihedsbevægelsen. Og for at aftale afslutningen og hvad der skulle ske bagefter. De blev enige om at når først beslutningen om at William Pòlson og Jóannes Paturson ville træde tilbage blev offentliggjort, skulle de med deres familier tage til Frankrig. Udadtill ville forklaringen blive at de trængte til fred og ro og ville tage en lang ferie rundt i Europa. Sverre Haldur skulle slutte sig til dem efter en uges tid. Ingen af dem havde nogensinde været i Frankrig, men på nettet havde de fundet et tilsyneladende pænt og central hotel i Cannes. Carlton, hed det. Der skulle de alle mødes. William Pòlson ringede til Bent Jensen og meddelte ham deres beslutning. De afstemte de sidste terminer og sluttede så.

Med hævede glas og et højtideligt blik så de på at ilden langsomt, men sikkert fortærede de 3 SIM kort. Det sidste der kunne forbinde dem med de militante aktioner. Bent Jensen havde fortalt at han ikke kunne undvære sit SIM kort endnu, men ville destruerede det i morgen.

26

Slange purrede sine folk allerede klokken 6 om morgenen. Han havde valgt ikke at briefe dem i går aftes, men at gøre det straks om morgenen:

"I dag bliver der ingen finansielle aktioner. Vore folk på Færøerne er blevet så begejstret for jeres indsats at de nu vil forfremme jer til gruppeledere. I dag flyver I derop og bliver modtaget af en af vennerne. Der er bestilt en helikopter til jer som belønning for jeres gode indsats. Den flyver først en rundtur efter jeres ønske - og hvis vejret er til det - inden den sætter jer af ved Klaksvik. Der vil I blive mødt af vores leder, som derefter tager sig af jer og giver jeg den videre træning.

Ørn og Høg, I flyver klokken 13.00. Løve du bliver og skal udføre den sidste aktion som jeg vil fortælle jer alle om lidt senere. Når du har udført den, får du dine videre instrukser. Alle rejser nu under rigtige navne, for kontrollen vil blive meget intensiv. Alle andre papirer og mobilene giver I mig om lidt, så destruerer jeg dem. Selv flyver jeg til London med flyet 18.30. Jeg skal møde en kontakt fra IRA og prøve at få en derfra op til jer som instruktør.

Nu pakker I alle jeres kuffert og sætter dem ud i bilen. Derefter skal I lave den store rengøring af huset her så der ikke levnes nogle spor, hvis noget skulle gå galt mens vi er væk. Når rengøringen af huset er afsluttet, tager I dem her på." Han rakte dem nogle gummihandsker.

Jeg skal til København nu, men er tilbage ved 11-tiden. Så kører vi til lufthavnen hvor vi sætter Ørn og Høg af, men først efter at Ørn og jeg har lavet en lille forberedelse til aftenens aktion. Løve og jeg går derefter i gang med de sidste forberedelser til den store aktion i aften. Den fortæller jeg jer om når jeg vender tilbage

fra København. Let rumpetterne.”

Det var problemfrit at få udleveret flamingokasserne med skerpekødet og de mange penge. Snart efter holdt han på en rasteplads og gik i gang med at åbne kølle efter kølle. Det bredte sig en markant luft, stank ville en ikke-færing nok kalde det, men Bent Jensen nød den og sad hele tiden og gnaskede på frosne småstumper af skerpekød. Efterhånden som han fik dem åbnet, lagde han de mange penge over i den indkøbstaske med hjul han i går havde købt til det samme. I den lå allerede gårdsdagens høst, for han havde ikke tid til at lave de sædvanlige transaktioner.

Det var med grædende hjerte han undervejs mod hovedbanegården stoppede ved affaldsspande og fordelte resterne af skerpekødet. En dødsynd at smide en så skøn delikatesse ud, men det var desværre nødvendigt. Han blev også enig med sig selv om at det var aldeles forkert når nogle påstod at penge ikke lugter ikke.

På hovedbanegården låste han indkøbstasken inde i en bagageboks. Nøglen lagde han i sin jakkelomme og gjorde den fast med en sikkerhedsnål. At tabe den ville være katastrofen over alle katastrofer. Derefter tilbage til Sengeløse hvor rengøringen var overstået. Han blev mødt med nysgerrige spørgsmål om hvorfor han lugtede af skerpekød. Han skiftede tøj og fik Løve til at brænde det han havde haft på og sprede asken ud over et større område. Så pakkede han selv sine ting og de var parate til afgang.

Det var gået smertefrit med tilslutningen fra regeringen. I morges havde teleselskaberne alt

parat til aktiv aflytning, både af de faste telefoner og mobilene hos grundlæggerne af Frihedsbevægelsen. Desuden havde Plinz fået fuldmagt til at forlange aflytning af ethvert nummer han måtte ønske. Ransagningskendelserne blev senere overrakt af en harmdirrende Rigsombudsmand som havde fået lodret ordre til at adlyde Plinz i enhver sag der måtte vedrøre Frihedsbevægelsen og røveriet.

Bombeteamet var ankommet og havde netop rapporteret at bilen var bombefri, så Bolls folk var i gang med at finkæmme den.

Boll og Plinz sad og diskuterede hvornår og hvordan ransagningerne skulle gennemføres, medens Bukh lige var begyndt at gennemlæse politirapporten om overfaldet på Alvik. Den var kommet på mailen for lidt siden.

”Halløjsa!” råbte han. ”Kom og se her. På side 11 under ”Genstande fundet på gerningsstedet” står sandelig et SIM kort. Kommentarerne er at det ikke tilhørte Alvik og derfor enten må tilhøre gerningsmanden eller være et kasseret kort. Det sidste mest sandsynligt da man jo normalt ikke sådan bare lige taber et SIM kort ud af telefonen.”

”Med mindre man har det som et ekstra kort. Et man bruger, når der skal føres særlige samtaler. Ellers sidder det almindelige kort i mobilen,” ivrede Plinz. Han kunne mærke i sit opdagerblod at de nærmede sig hastigt. ”Jeg ringer med det samme til afdelingen og får dem til at undersøge SIM kortet. Der må være nogle eksperter der kan dekryptere det så kortet kan fortælle både sit eget nummer og den tilhørende kode. Samtidig vil jeg foreslå at de sender et par folk ud for at afhøre Alvik set i lyset af det vi ved nu.”

Han ringede til afdelingen og

fik samtidig at vide at FBI havde meldt negativt tilbage om telefonnumrene på Cayman Islands. ”Det er lukket land for oplysninger til udlandet. De lever af lyssky pengetransaktioner og afviser konsekvent enhver henvendelse fra udlandet. Ligegyldigt hvad det drejer sig om.”

10 minutter efter ringede han igen til afdelingen. Hjernen havde konsumeret den sidste besked og noget indlysende viste sig: ”Få lige en til at tjekke eventuelle pengeoverførsler fra Danmark og Færøerne til Cayman Islands. Det kunne jo være at vore venner vasker røvede penge hvide den vej. Nationalbanken må jo kunne trække de oplysninger frem.”

Slange stoppede bilen ved Marmorkirken. Han gav Ørn en laser-oblat og bad hende være meget varsom med den. Selv tog han et lille kamera frem:

”Nu skal du fotograferes, Ørn. Men bare rolig, der er ingen film i.” Han åbnede det tomme kamera og viste dem det. ”I bliver her mens Ørn og jeg fikser sigtemålet. Løve, tag rattet efter mig. Hvis I ikke kan blive holdende her, så køør en rundt-ur, men vi mødes her. Husk at der ikke er noget kritisk i denne fase af aktionen.”

Ørn indtog positur opad gitteret rundt om ridderstatuen midt på Amalienborg. På den side der vender ned mod springvandet og med udsigt direkte over til Dokøen, henover havneløbet. Han fotograferede hende flere gange på afstand og lod hendes så med håndbevægelser forstå at hun skulle sætte sig op på gitteret. Som aftalt gjorde hun det på en så klodset måde at hun lod som om hun fik overbalance og trimlede ind bag gitteret. Nogle af vagterne bemærkede det naturligvis, men inden de fandt grund til at gøre noget ved det, havde hun rejst sig

ved at støtte sig til den store sokkel som hest og konge stod ovenpå - og så hoppede hun elegant over gitteret igen. Slange gik storgrinende hen til hende. Alt så overordentligt tilforladeligt ud og ingen havde haft nogen chance for at se at hun trykkede laseroblaten fast på tavlen med alle de latinske ord.

Inden de kort tid senere tog afsked med hinanden ved lufthavnen, trak Ørn Slange lidt til side og gav ham et meget personligt farvelkys og kram, medens hun hviskede ham i øret: "Jeg savner vore timer sammen. Kan vi snart genoptage dem. Måske jeg ligefrem er kommet til at elske dig en smule"

Slange sank en klump i halsen, inden han med en grødet stemme svarede: "Jeg ringer så snart jeg kan."

Tiden var heldigvis knap, så de begav sig straks til check-in skranken.

Ved tretiden fik Plinz at vide at SIM kortet der blev fundet i forbindelse med overfaldet på Alvik, var udstedt af et teleselskab på Cayman Islands, og at det var et af de numre der var på overvågningslisten. Chefen havde besluttet ikke at sende folk ud til afhøring af Alvik. I stedet for ville de starte en intens overvågning af ham og grave i hans fortid inden han blev opmærksom på at de var på sporet af ham.

I lufthavnen på Færøerne plottede Sverre Haldur straks Ørn og Høg ud og modtog dem hjertevarmt.

"Velkommen hjem, helte. Helikopteren venter på jer. I skal bare gå gennem udgangen derovre." Han pegede. "God tur, jeg ville ønske jeg kunne komme med, men sådan lyder ordrene desværre ikke."

De skiltes hurtigt. Inde de nåede døren, kom Sverre Haldur løbende hen til dem. "Puh-ha. Jeg var lige ved at glemme at give jer disse papirer med. Dem skal I aflevere til vores leder der modtager jer deroppe." Han rakte en smal attache-taske til Ørn.

De blev enige med helikopterpiloten om at flyve direkte til Klaksvik. Det var en overskyet dag, så lyset ville snart blive sparsomt og dermed ikke gøre en sightseeing ophidsende.

Efter få minutter nåede helikopteren sin flyhøjde og udløste dermed den trykbombe som lå i den attache-taske Sverre Haldur havde givet dem.

Flylederen så helikopteren forsvinde fra sin radarskærm og slog øjeblikkelig alarm, velvidende at skulle der være en chance for at redde staklerne, talte minutterne. Vandtemperaturen var nok ikke over 5°, så hvis nogen havde overlevet styrtet ned i havet, ville den lave temperatur være det næste kritiske. På sin skærm kunne flylederen jo ikke se at helikopteren var sprængt i småstykker.

27

Bent Jensen og Løve så sig interesseret omkring, og udenforstående ville givetvis tro at de betragtede de nyrenoverede bygninger på en del af den gamle "Holmen" overfor Amalienborg eller måske studerede de begyndende forberedelser til det nye operahus på Dokøen.

"Kan du se det lille telt derovre, helt ved vandkanten på Dokøen. Derinde opbevarer arbejderne redskaber som ikke tåler regn. Det bliver dit skjul. Arbejderne går hjem klokken 4. Du kan se de er allerede ved at pakke sammen. Vi venter til vi er sikre på at pladsen

er forladt. Så går vi hen til bilen og henter din sikkerhedshjem og kufferten med raketstyret. Du går helt åbentlys over til teltet som om du er en sjakbejds der lige skal sætte noget udstyr ind i teltet. Når du gennem sprækken i teltet kan se mig forlade stedet, betyder det at alt er OK. Hvis jeg har taget min kasket på, betyder det at du skal forlade teltet og gå herover igen, for så er du blevet set. OK?"

Løve nikkede.

"Godt. Har du stadig ingen spørgsmål om raketstyret? Godt. Præcist klokken otte går du i aktion. Så snart sigtet har fundet laseroblaten på statuen, behøver du kun bekymre dig om at udløse, så klarer den selv resten. Lad raketstyr og alt andet ligge. Lad være med at nyde synet af eksplosionen, men se at komme af sted medens alles øjne er rettet mod Amalienborg. Bilen ved du hvor står."

Efter Bent Jensen's instruks havde Løve gjort bilnøglen fast med en sikkerhedsnål i sin bukselomme.

"Du behøver ikke gentage det. Jeg er med." Han brød sig ikke om at blive betragtet som en skoledreng der skal have alt ind med skeer.

Men Bent Jensen insisterede. Altid en god ting at gå igennem en aktion mange gange. "Kør til stationen Ørestad. Tag toget til hovedbanen og derefter intercity til Sorø. Du er allerede tilmeldt en uges ophold på højskolen der. Og ...."

Løve afbrød ham: ".... alle papirer ligger i bilen, ja ja. Jeg er helt med. Og huske at efterlade sedlen med truslen fra Frihedsarméen i teltet."

En halv time senere var Løve sikkert på plads, og Bent Jensen forlod stedet og gik rundt om det nederste hus mod havnen. Her holdt deres bil parkeret. Der var mange mennesker

på gaden, for kontorer og skoler var ved at lukke, men det var kun godt, for med mange mennesker på gaden ville ingen kunne huske en enkelt. Med reservenøglen åbnede han bilen og armerede bomben der ville detonere i det øjeblik Løve drejede tændingsnøglen.

Så en rask travetur op til den store gade hvor der kørte busser. Der var allerede en lang kø, og han stillede sig pænt bagerst i den. Først til lufthavnen hvor han havde sat sin kuffert i en boks efter afskeden med Ørn og Høg. Bare for at gøre alt plausibelt og ikke vække nogen mistanke. Og derefter til hotellet. Han havde ikke kunnet dy sig for at indlogere sig på Hotel Admiral der var det nærmeste han kunne komme til Amalienborg. Indkøbstasken ville han lade blive i boksen på Hovedbanegården.

28

Som politichef var Boll nødt til at tage til lufthavnen for at lede efterforskningen efter den forsvundne helikopter selv om andre og mere vigtige ting stod på hans ønskeseddel. Plinz bad om at få lov til at følge med. Hans erfaring sagde at enhver usædvanlig hændelse kunne have forbindelse til en eskalerende sag.

I bilen småsludrede de om lidt af hvert.

"Du sagde engang om de to der startede Frihedsbevægelsen at du ikke forstod det. Og at de siden skoletiden havde spillet kort og holdt meget fast sammen med to andre. Er de to slet ikke med i bevægelsen?"

"Nej, den ene har vidt og bredt fortalt at han ikke har hjerne til politik, og at han egentlig er ganske godt tilfreds som det er nu og altid har været. Den anden tog deres ide om bevægelsen meget fortrydeligt op, og det førte til at deres venskab røg sig en tur. Han

sagde sit gode job på Lagtingsadministrationen op og rejste til Danmark."

"Bare for at gøre vores job ordentligt synes jeg lige vi skal se dem begge efter"

Bent Jensen var nået godt halvvejs gennem whiskyflasken. Han havde besluttet at drikke sig godt, gammeldags fuld i aften. Desværre kunne han ikke se rytterstatuen herfra, og det ville være tåbeligt at gå ned ved havnen for at overvære eksplosionen. Selv de billigste krimi-film har ofte vist at gerningsmanden vil nyde sit værk eller vender tilbage til gerningsstedet og derved bliver fældet. Værelset vendte ud mod havnen, men han kunne selvfølgelig ikke se Løve, bare teltet. Dokøen henlå i mørke og det samme gjorde bygningerne bagved. Han nåede kun lige at registrere et lysglimt, inden braget kom. Så blev alt kaos. Ruder sprang overalt i området, hotellets brandalarm gik i gang, og meget hurtigt blev byen flænset af sirener fra alle sider. Forvirringen blev ikke mindre af at der kort tid efter lød endnu en kraftig eksplosion. Denne gang ovre fra den anden side af havneløbet. Han lagde sig tilfreds på sengen og ventede på at TV ville afbryde sin udsendelse.

Næste morgen tjekkede han ud af hotellet, gik mod Kgs. Nytorv. På Sct. Annæ Plads tømte han sin kufferts indhold af tøj og sko i tøjcontaineren som Kirkens Nødhjælp har opstillet. Toiletgrejer droppede han lidt efter lidt i affaldskurven. Derefter med bus til hovedbanen. Ind for at hente indkøbsvognen i bagageboksen og så ud ad sideudgangen mod Istedgade hvor han steg på bussen som han havde bestilt plads på. En fredelig og afslappet indkøbstur til Lübeck i samkvem med hovedsageligt pensionister. En en-dags-tur og efter hans formening den

rejseform der ville vække mindst interesse hvis der skulle være stærk overvågning ved færgen i Rødby.

På færgen købte han lidt slik og nogle dåser øl som blev lagt oveni pengene i indkøbstasken. Bare for en sikkerheds-skyld hvis der var nysgerrige toldere ved ankomsten til Tyskland.

Da bussen skulle returnere fra Lübeck, gik han til chaufføren og fortalte at han havde mødt en af sine gamle venner som havde indbudt ham til overnatning, så han ville selv finde ud af at komme hjem igen. Trækkende sin kære indkøbsvogn efter sig satte han kurs mod Europcar. Størstedelen af valutaerne i tasken var D-mark, næsten 8 millioner, resten var fordelt på andre europæiske valutaer, en lille smule japserpenge og så næsten 1 million i dollars. Han ville nu bevæge sig gennem land efter land og veksle småportioner i mange banker i hvert land og hver gang en lille smule dollar. Skifte udlejningsbil fra tid til anden. Han vidste ikke præcist hvor lang tid det ville komme til at tage, men 2 uger regnede han da med.

29

Om søndagen blev en ny meddelelse lagt op på Frihedsbevægelsens hjemmeside:

Kære landsmænd, stolte færinger

som grundlæggere af Frihedsbevægelsen er det med tungt hjerte at vi har besluttet os til at trække os tilbage fra bevægelsen.

Hele arbejdet har lagt stort pres på vore familier, og med sorg har vi set gamle venner vende os ryggen - selv om vi samtidig har glædet os over nye venner der er kommet til.

Især presset på vore familier har vejet tungt, men vi er også stærkt bekymrede over de voldelige metoder som vores bevægelse bliver beskyldt for at have medført.

Vi har tidligt i morges overdraget alle bevægelsens papirer til Olle Gudmund som var den første til at melde sig som kandidat til bestyrelsen. Han har også overtaget bevægelsen indsamlede penge, i alt kr 71.443,-. Han har lovet snarest at holde møde med de andre kandidater for at beslutte næste skridt for foreningen. Ligeledes vil det - indtil nye beslutninger træffes - også være ham der fremover opdaterer hjemmesiden her.

For at vise alvoren af vores beslutning som ikke står til at ændre, kan vi fortælle at vi begge - med familier - allerede nu er på vej til Paris for at holde en længere ferie som vi finder er velfortjent. Især vore familier trænger til at lægge presset bag sig.

**Må Gud være med et frit
Færøerne**

**William Pòlson &
Jóannes Paturson**

ne.

"Han havde ret," sagde han muntert.

"Hvem?"

"Ham, der sagde:

**"det har aldrig været
Guds mening,
at der skulle bo
mennesker nord for al-
perne."**

Plinz hørte for sent at de var fløjet til København, men han ringede straks til afdelingen dér for at sikre at de blev skygget i lufthavnen, så det var sikkert at de tog flyet til Paris.

30

Middelhavet sendte dovne bølger ind mod den skønne badestrand ud for Hotel Carlton i Cannes. Hotellet ligger med fri udsigt over Middelhavet, kun med strandpromenaden, Croisetten, til at skille det fra selve stranden. Selv om det var sent på året, var det for færinger behageligt varmt.

De fire venner nød en stor faldøl. De var mødtes alle sammen for et par dage siden, og alle nød i fulde drag det eksotiske landskab hvor træer voksede overalt.

William Pòlson hævdede sit glas, og endnu en gang sendte de en skål hjem til Færøer-